

10 assemblea nacional

19, 20 i 21 d'abril / 2013

Ponència política

Índex

1.	Una Iniciativa més forta, per sumar i canviar-ho tot.....	2
1.1.	Objectius.....	4
1.2.	On som i on volem anar	6
1.2.1.	Obrim un nou camí. Un procés constituent per una nova Catalunya	6
1.2.2.	Ja hi ha moltes alternatives. Construïm l'alternativa	7
1.2.3.	Cap a una nova aliança social i política per canviar-ho tot	8
1.2.4.	Recuperar la política, reinventar la política	11
1.2.5.	Per un Estat propi: federat, confederat o independent	13
1.2.6.	ICV, una eina útil	13
1.2.7.	Els pobles i les ciutats com a espais sostenibles de resistència, lluita i dignitat democràtica	14
1.2.8.	Un pas més en la relació amb EUiA.....	16
1.2.9.	Les relacions amb d'altres forces de l'Estat	17
1.2.10.	L'alternativa europea a l'austeritat neoliberal.....	18
1.3.	Hi ha alternativa. Hi ha esperança	19
2.	Cap a un nou model de prosperitat compartida i ecològica.	
	Alternatives al neoliberalisme i les retallades.....	21
2.1.	Causes i dimensions de la crisi del capitalisme neoliberal.	21
2.2.	Del neoliberalisme a la prosperitat ecològica i compartida	24
2.2.1.	Una esfera pública forta i diferent	27
2.2.2.	Una economia verda i cooperativa.....	28
2.2.3.	Una economia al servei de les persones i lliure de patriarcat....	29
3.	Hi ha alternativa: cap a un nou contracte social i ecològic. Cap a una democràcia econòmica.....	30
3.1.	Contra la inevitabilitat i la resignació. Els nostres drets, sempre.....	31
3.2.	Reconstruïm els drets socials i l'autonomia personal	33
4.	Dret a decidir i catalanisme popular. Alternatives al nacionalisme conservador i a la recentralització	44
4.1.	L'inici d'una nova etapa.....	44
4.2.	ICV, l'esquerra nacional: espai de trobada de federalistes i independentistes.	46
4.3.	El fil roig del catalanisme popular: idea de país, model socioeconòmic i horitzó nacional	48
4.3.1.	Som una nació. Som un sol poble.....	50
4.3.2.	Un nou contracte social: la prosperitat ecològica i compartida ..	52
4.3.3.	Un nou horitzó nacional: l'Estat propi.....	54
4.3.4.	Un nou horitzó europeu: l'Europa dels pobles, més democràtica i social.....	56
4.4.	El dret a decidir com a dret democràtic.....	59
4.4.1.	Dret a decidir, cultura federal i sobirania.....	60
4.4.2.	L'exercici del dret a decidir.....	60
4.5.	ICV davant la celebració de la consulta.	63
5.	Nova política: més democràcia, més activisme	63
5.1.	Elements de partida. Necessitem una nova política.	63
5.1.1.	Les múltiples crisis de la vella política.....	65
5.1.2.	De la desafecció a la reapropiació social de la política.....	66
5.2.	Elements vertebradors de la nova política	67
5.2.1.	Reivindicar la política. Construir somnis col·lectius.	67
5.2.2.	Democratitzar la democràcia.....	68
5.2.3.	Enfortir i millorar l'administració pública.....	70
5.2.4.	Construir un nou espai públic: ciutadania i comunitat.....	71
5.3.	Enfortir ICV per a la nova política.....	73
5.3.1.	ICV com a cooperativa sociopolítica.....	73
5.3.2.	ICV com a espai de qualitat democràtica.....	76
5.3.3.	ICV com a espai d'activisme	80

PONÈNCIA POLÍTICA

10a ASSEMBLEA NACIONAL D'ICV

1. Una Iniciativa més forta, per sumar i canviar-ho tot.

Els esdeveniments viscuts a Catalunya i al món en aquests darrers quatre anys han estat molts i d'una gran transcendència. En particular hi ha tres fets que condicionen l'escenari substancialment diferent des del qual afrontem avui l'Assemblea Nacional: l'agreujament de la crisi del capitalisme neoliberal; la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut i l'obertura del procés per a l'exercici del dret a decidir; i la fi del govern d'esquerres a la Generalitat.

La crisi va evidenciar, de bon principi, el fracàs de les receptes neoliberals. Tanmateix, lluny de comportar la substitució per polítiques alternatives a la UE i els seus estats membres, els responsables de la crisi van aconseguir que s'imposessin les mesures per reduir el dèficit basades en la retallada de la despesa social. A Catalunya, com a la resta d'Europa i amb molta intensitat a l'Europa del sud, això s'ha traduït en un atac sense precedents a l'Estat de Benestar i als drets socials i laborals que va costar dècades construir. No només això, la política d'austeritat salvatge, aplicada primer pels governs del PSOE i accentuada per CiU i PP, només ha aconseguit agreujar la crisi. Quatre anys i múltiples retallades després estem pitjor que el 2008, immersos en una nova recessió, i els culpables de la crisi, després de socialitzar pèrdues, han aconseguit guanyar com sempre i no assumir cap responsabilitat. L'austeritat injusta ha fracassat en clau econòmica i ha estat fortament combatuda per la indignació i la mobilització social. Però encara no hem estat capaços de fer emergir políticament la necessitat, per fer front a la crisi des de l'esquerra, de convertir la UE en una autèntica unió política, fiscal i de transferències.

Pel que fa a la qüestió nacional, la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'Autonomia va representar el trencament del pacte constitucional i la vulneració de la voluntat de la ciutadania de Catalunya expressada en referèndum. D'aquesta manera, el Tribunal confirmava el fracàs de la Constitució com a instrument regulador de l'encaix entre Catalunya i Espanya i l'esgotament per tant de l'autonomisme. A aquest fet se suma el procés de recentralització política de l'Estat al que estem assistint, impulsat pel PP i sovint utilitzant també la crisi com a pretext. Les polítiques d'austeritat, dictades per una

1 UE sense mecanismes per impulsar ni regular l'economia de la
2 Unió, han estimulat una laminació del poder polític de les
3 comunitats autònomes que, paradoxalment, no s'està traduint en
4 un govern central més fort i poderós políticament, sinó (per regla
5 general) en una transferència massiva de poder de la sobirania
6 popular cap als mercats. Les lleis d'estabilitat, amb el suport
7 també de CiU, han estat els mecanismes clau d'aquest procés.

8
9 Finalment a les eleccions al Parlament de 2010 els tres partits que
10 integraven la coalició del govern d'esquerres van davallar i CiU es
11 feia novament amb el govern. Políticament ha estat la dreta qui ha
12 aconseguit capitalitzar la crisi i accedir o mantenir el govern a la
13 major part d'Europa. La socialdemocràcia està pagant el seu
14 seguidisme en relació a la política econòmica de la dreta, el seu
15 conformisme amb l'arquitectura institucional de la UE i la manca
16 d'un model alternatiu, ètic, social i ecològic. La crisi del
17 capitalisme neoliberal també ha posat en evidència els greus
18 dèficits democràtics que teníem i encara els ha agreujat: el recurs
19 a governs pretesament tecnocràtics per tal d'imposar polítiques
20 contràries a la voluntat de la ciutadania, la subordinació absoluta
21 als mercats i la imposició de programes econòmics que deixen en
22 paper mullat els compromisos electorals. Les tensions i la
23 incompatibilitat de fons entre les lògiques del capitalisme i de la
24 democràcia s'ha posat en evidència amb molta força. Les
25 restriccions fiscals a l'interior de la zona euro no han fet més que
26 aguditzar aquesta contradicció.

27
28 És cert, doncs, que afrontem aquesta Assemblea Nacional en un
29 context difícil. I tanmateix hi ha raons per a l'optimisme i
30 l'esperança. Les coses estan canviant. La societat catalana està
31 alçant amb més i més força la seva veu contra les imposicions
32 dels mercats i de l'Estat, en favor de la sobirania popular i el dret a
33 decidir.

34
35 La mobilització popular va en augment. Les grans manifestacions
36 contra les retallades, les impulsades pel 15M, i sobretot les tres
37 últimes vagues generals, han demostrat la fortalesa de sindicats i
38 plataformes socials, així com el gran potencial que neix de la
39 confluència de dinàmiques sindicals i ciutadanes de contestació i
40 resistència. L'esclat del 15M ha representat una nova forma de
41 mobilització innovadora i plural que remou consciències,
42 assenyalant els responsables de la crisi i reivindica alternatives.

43
44 També pel que fa a la reivindicació nacional. Les massives
45 manifestacions del 10 de juliol del 2010, després de la sentència
46 contra l'Estatut, i de l'11 de setembre del 2012 posen de manifest
47 que Catalunya no acceptarà impassible l'atac al seu autogovern.
48 Ans al contrari, la demanda d'exercir el dret a decidir i l'ambició
49 nacional creixen i guanyen suports entre la ciutadania.

1 És en aquest context en el que ICV, des de l'oposició al
2 Parlament, des del govern en molts municipis, som, nítidament, el
3 principal referent polític del combat contra les retallades i el
4 desmantellament de drets. No som els únics, però sí el principal
5 actor polític que planteja un discurs i una proposta que entén que
6 cal una alternativa de sistema, i que, a la vegada, això es
7 construeix des d'una alternativa concreta a les polítiques de
8 govern que s'estan realitzant.

9
10 L'Assemblea Nacional es produeix en el moment més dur, difícil i
11 transcendent en el que mai s'ha fet una Assemblea d'ICV. És en
12 el moment més dur, difícil i transcendent on es fa més necessari
13 que mai la participació, la implicació i la decisió de l'actiu
14 d'Iniciativa i l'activació d'aquell món passiu, que comença a
15 entendre que és ara o mai que cal implicar-se... Volem que
16 l'Assemblea esdevingui un espai ampli de trobada i una magnífica
17 oportunitat d'obrir-nos a moviments socials, entitats, plataformes i
18 dinàmiques de construcció d'alternatives, orientades i
19 compromeses amb la transformació social i l'emancipació
20 nacional.

21 22 **1.1. Objectius**

23
24 Cal definir l'estratègia política d'ICV, els nostres objectius en el
25 proper període. Què volem?

26
27 Volem ubicar el nostre projecte com una peça més en la
28 construcció d'una alternativa a aquesta crisi del capitalisme, a
29 aquesta crisi econòmica, social, ecològica i política, situant-nos
30 en un corrent d'emancipació de les dones i els homes que no
31 es resignen, que creuen en una Europa de la ciutadania en
32 harmonia amb el món.

33
34 Volem impulsar la transició ecològica de l'economia amb
35 l'objectiu que tothom pugui viure bé, amb equitat, i amb un ús
36 sostenible dels recursos naturals. És un nou model superador
37 del capitalisme, amb democràcia econòmica, una nova
38 economia ecològica al servei de les persones i creadora de
39 vincles cooperatius, capaç de generar ocupació estable i de
40 qualitat. La perversió d'una economia que no funciona perquè
41 no és capaç de defensar l'interès general. La crisi energètica i
42 els greus efectes del canvi climàtic accentuen la necessitat del
43 canvi de paradigma. Ens cal un nou model de prosperitat
44 ecològica i compartida, sense créixer allà on no hem de
45 créixer, creixent en prosperitat, en drets, en ecologia i en
46 llibertat.

47
48 Volem que la construcció d'una alternativa nacional, des de
49 Catalunya, amb el vincle que lliurement decidim tenir amb

1 altres pobles de l'Estat, estigui connectada a la necessitat
2 d'una Europa diferent, profundament democràtica, social,
3 sostenible i prou forta com per plantar cara a uns mercats molt
4 més grans que els antics estats-nació d'Europa, ja incapaços
5 d'articular la sobirania popular.

6
7 Volem contribuir a fer més visibles socialment i més fortes
8 políticament totes les iniciatives ciutadanes que estan resistint
9 l'ofensiva de la dreta contra l'Estat del Benestar i les llibertats
10 democràtiques, que plantegen alternatives i les porten a terme.
11 Iniciatives en l'àmbit econòmic, laboral, cultural, ecològic o dels
12 drets socials, que demostrin que avui a Catalunya, també a
13 l'Estat i a Europa, existeixen ja respostes en marxa al discurs
14 del 'no hi ha alternativa'.

15
16 Volem articular una societat que construeixi respostes als qui
17 veuen el futur tancat. Perquè una generació sencera, la gent
18 jove, es troba en greu risc de quedar exclosa de qualsevol
19 projecte de vida personal i col·lectiu que comporti un horitzó de
20 dignitat, sota l'amenaça d'una roda indefugible de precarietat.
21 Només hi ha esperança per a un país, per a una societat, quan
22 pot llegar un futur de dignitat a la seva generació de gent jove.

23
24 Volem un país sense desigualtats, ni exclusions ni
25 discriminacions, on l'equitat i la fraternitat vertebrin la nostra
26 realitat quotidiana. Seguirem lluitant per la plena equitat de
27 gènere, per eradicar tota manifestació de violència masclista i
28 de discriminació, superant les causes que les provoquen i fent
29 realitat el canvi necessari dels patrons culturals que avui
30 encara vulneren els drets de les dones en múltiples àmbits.
31 Seguirem lluitant per la llibertat, l'autonomia personal, la
32 dignitat i la justícia social. Per tal de construir una societat on
33 tots els projectes de vida es puguin realitzar de manera
34 autònoma, en condicions d'igualtat, des de l'expressió diversa
35 de totes les identitats culturals, funcionals i sexuals i forjant, en
36 clau quotidiana, vincles de cooperació i solidaritat.

37
38 Volem que Iniciativa segueixi sent el principal referent de
39 l'oposició al Parlament de Catalunya, però ara també el
40 principal referent de l'alternativa a la dreta i a les polítiques de
41 dretes. Avui ICV és percebuda per amplis sectors de la
42 societat catalana com una eina útil per plantar cara a les
43 retallades i defensar els drets socials. Cal ser ara, també,
44 l'eina més útil per construir una sortida alternativa, ecològica,
45 socialment justa i esperançadora a la crisi, capaç de superar el
46 capitalisme, sumant energies i teixint complicitats amb tothom
47 qui lluita en aquesta perspectiva.

1 Ser útil per construir aquesta alternativa significa voler ampliar
2 el nostre espai social i polític, més enllà del resultat històric de
3 les darreres eleccions al Parlament: vivim un canvi d'època, un
4 nou temps i és el moment de trencar el nostre sostre de vidre.
5 Connectar els sectors que ens donen suport electoral amb
6 d'altres que simpatitzen amb nosaltres però que encara no han
7 fet el pas de donar-nos suport explícit. Establir aliances més
8 fortes amb els i les qui compartim, des de fa temps, lluites i
9 objectius. Obrir nous vincles amb nous actors i col·lectius, que
10 expressen realitats emergents i formes de fer diferents.

11
12 Volem obrir ICV, fer-la més àgil, transparent útil i innovadora.
13 Reinventar la política i els instruments per fer política, també
14 ICV i el paper actiu de les dones i els homes que en formen
15 part. Volem canviar la cultura política, que molts ciutadans i
16 ciutadanes que se senten avui simples espectadors
17 esdevinguin creadors de presents i futurs col·lectius,
18 protagonistes en la construcció de somnis i esperances. Volem
19 passar de votar cada 4 anys a fer política cada dia,
20 democratitzar la democràcia.

21
22 Volem que creguem que no hi ha una sortida diferent, imposar
23 l'apatia i la por. Enfront d'això ara és el moment de construir
24 una alternativa al carrer i a les institucions que sumi, on ICV no
25 serà l'única protagonista, però és imprescindible, amb
26 l'objectiu de canviar les coses, de canviar-ho tot.

27
28 Junts i juntes, des de la coalició i anant més enllà, volem
29 construir fàbriques d'alternativa i esperança. Sabem que són
30 temps difícils, però només podem sortir-nos-en des de
31 l'optimisme de la voluntat. Ser un espai plural, obert i
32 cooperatiu.

33 34 **1.2. On som i on volem anar**

35 36 **1.2.1. Obrim un nou camí. Un procés constituent per** 37 **una nova Catalunya.**

38
39 En termes socials, econòmics, democràtics, ecològics o
40 nacionals ens trobem en una cruïlla. És el final d'una
41 època; s'obre un nou temps. Cal obrir-ne els camins, i
42 transitar-los, amb un nou model i amb noves forces i
43 aliances.

44
45 Per això cal dir no al règim actual i obrir un procés
46 constituent: els nous camins per canviar-ho tot. Sense
47 oblidar d'on venim, posant en valor una trajectòria de
48 transformació, de lluites i dignitat, però sense cap por al

1 que ha de venir, a la política radicalment diferent que volem
2 construir.

3
4 Aquest nou camí comença per un canvi profund del sistema
5 econòmic, en clau ecològica, amb democràcia econòmica, i
6 un model de democràcia radical que superi les limitacions
7 d'un règim segrestat per poders que ningú ha escollit, amb
8 pràctiques que comencin, des de ja, a construir propostes
9 que ens comencin a fer superar el capitalisme neoliberal
10 que avui s'imposa. Aquest aprofundiment democràtic és
11 indissociable de l'exercici del dret a decidir mitjançant una
12 consulta sobre el futur de Catalunya per trencar i superar la
13 situació de bloqueig actual amb l'Estat. Un procés
14 constituent, per tant, fonamentat en tres elements
15 compartits per amplis sectors de la ciutadania. Són tres
16 causes que mobilitzen en clau transformadora. Són els tres
17 motors per obrir un nou camí.

18
19 Vincular el dret a decidir a Catalunya amb la superació de
20 la crisi en clau ecològica i anticapitalista, i amb una nova
21 política realment democràtica, suposa construir un nou bloc
22 social i polític a Catalunya, que estableixi també ponts de
23 diàleg i col·laboració amb les esquerres dels altres pobles
24 de l'Estat i de la UE. I la construcció d'aquest bloc,
25 d'esquerres, nacional i europeista, amb vocació alternativa i
26 hegemònica, cal situar-la en el context d'un procés
27 constituent, de l'obertura d'un nou camí.

28
29 Per arribar-hi cal forjar marcs d'acció compartits i iniciatives
30 comunes, així com formes permanents de comunicació i
31 intercanvi. I gradualment construir un relat polític conjunt i
32 alhora divers, que expressi les arrels pròpies de cada
33 protagonista i les perspectives compartides de tots ells.

34 35 **1.2.2. Ja hi ha moltes alternatives. Construïm** 36 **l'alternativa.**

37
38 El discurs de les dretes catalana i espanyola, que de facto
39 formen una coalició contra els drets socials, es basa en un
40 diagnòstic de les causes de la crisi fals i trampós. Diuen
41 que tenim massa drets i serveis públics que han generat un
42 dèficit excessiu, que tothom ha estirat més el braç que la
43 màniga. I afirmen, a més, que 'no hi ha alternativa' a les
44 retallades i als rescats.

45
46 No obstant, l'alternativa existeix, i no només sobre el paper,
47 sinó que és ben real. Avui a Catalunya, també a l'Estat i a
48 Europa, milers de ciutadans i ciutadanes, des
49 d'organitzacions socials i xarxes ciutadanes han plantat

1 cara a les retallades (les vagues generals, per exemple) i
2 han defensat els seus drets constituint llaços de solidaritat i
3 suport mutu amb resultats reals i tangibles (el moviment
4 contra els desnonaments seria el més paradigmàtic).

5
6 A aquesta resistència activa se li suma un conjunt de
7 pràctiques creatives, alternatives al neoliberalisme, que ja
8 estan en marxa i donant resultats sobre el terreny. Sovint
9 són impulsades per organitzacions socials; també alguns
10 ajuntaments han tirat endavant polítiques públiques amb el
11 mateix objectiu. Es tracta, doncs, d'aprofundir en propostes
12 programàtiques, però també donar una especial rellevància
13 a aquelles experiències en marxa que en clau de proximitat
14 construeixen alternatives tangibles, des de la comunitat, el
15 teixit social i els ajuntaments. Es tracta d'un capital social
16 rebel i creatiu imprescindible en el procés de construcció de
17 l'alternativa política. Un conjunt d'energies cíviques que cal
18 enfortir i articular perquè l'alternativa esdevingui majoritària.

19
20 No volem, perquè no podem, renunciar a la construcció
21 d'alternatives de govern, perquè la llibertat ens la juguem
22 en una aula de l'escola, en una cua a l'hospital, en la
23 desaparició dels serveis socials. Necessitem la construcció
24 d'alternatives de sistema, però aquesta alternativa es fa
25 des d'una aritmètica que ens permeti defensar els drets que
26 si ens són arravatats costarà molt de recuperar. A la
27 vegada, no volem, perquè no podem, esperar a la
28 construcció d'alternatives només des dels governs i per
29 això cal construir espais de llibertat des de l'economia
30 social, des de noves maneres de consumir i de viure, des
31 de les propostes a favor de les energies renovables o des
32 de les finances ètiques.

33
34 El paper d'ICV no és liderar aquestes alternatives, és cooperar,
35 sentir-se representada en elles i expressar-les en l'àmbit
36 institucional. El nostre paper és col·laborar a trobar objectius
37 comuns, agregar lluites i alternatives. Sumar-se i sumar d'altres a
38 una nova aliança social i ciutadana per canviar-ho tot.

39 40 **1.2.3. Cap a una nova aliança social i política per** 41 **canviar-ho tot.**

42
43 Vivim una situació sense precedents, com no s'havia donat
44 mai en el període democràtic, en tots els àmbits. ICV
45 considera, de forma compartida amb amplis sectors de la
46 societat catalana i fruit del diàleg amb múltiples agents, que
47 la resposta a aquesta situació excepcional ha de construir-
48 se des de la màxima ambició social, nacional, democràtica i
49 europeista.

1 Aquesta quàdruple ambició demana mantenir la política
2 d'aliances d'ICV, i alhora, impulsar una nova aliança social i
3 política per canviar-ho tot.
4

5 Mantenir la política d'aliances d'ICV vol dir preservar i
6 desenvolupar el posicionament d'ICV-EUiA com a referent
7 de l'oposició d'esquerres a Catalunya davant CiU i aquells
8 que l'acompanyin. Seguirem, com a eix principal del nostre
9 treball polític, confrontant amb la dreta i les polítiques de
10 dretes i treballant per una majoria d'esquerres. Creiem que
11 a Catalunya hi ha una majoria social de les esquerres, però
12 sobretot hi ha una majoria social a favor del drets socials, a
13 favor d'una política amb les parets de vidre, a favor d'uns
14 poders públics que defensin l'interès general i que no es
15 rendeix a l'interès particular d'unes poques empreses o
16 unes poques famílies. El repte és la traducció en una
17 majoria política al Parlament, que entén que no hi ha
18 procés de transformació social sense aconseguir que els
19 valors compartits siguin hegemònics.
20

21 Perquè aquesta nova majoria tingui coherència és
22 imprescindible que ICV-EUiA sigui més forta. El creixement
23 organitzatiu (no només electoral) d'ICV i de la coalició és
24 imprescindible per esdevenir factor clau d'una alternativa
25 d'esquerres a l'estratègia de l'austeritat injusta a Catalunya,
26 en representar el bloc social que rebutja el
27 desmantellament dels drets socials i la degradació de les
28 llibertats democràtiques. Per assolir aquest objectiu
29 l'enfortiment d'ICV és fonamental. Enfortiment vol dir
30 millorar la capacitat de generar iniciatives polítiques, és el
31 creixement de l'afiliació i de l'activisme de la militància, és
32 incrementar l'extensió territorial i la influència social.
33

34 Però cal també impulsar una nova aliança social i política
35 per canviar-ho tot. Aquesta proposta estratègica requereix
36 projectar-la tant en la política catalana, com en la política
37 d'Estat i europea. L'objectiu d'aquesta aliança és sumar
38 tots els sectors i col·lectius que rebutgen les polítiques de
39 desmantellament social, la vella política amb la limitació de
40 drets i llibertats, i la negació de Catalunya com a nació amb
41 dret a decidir; sumant tothom qui planteja alternatives.
42 Abans que de l'aritmètica electoral ens hem de preocupar
43 de l'aritmètica de carrer. D'una majoria social que s'ha
44 d'expressar al carrer (indignació, manifestacions, vagues...)
45 en els debats i les reflexions. Les polítiques de retallades
46 han fracassat econòmicament (recessió, atur...), cal també
47 que fracassin políticament i es demostrï que hi ha una
48 majoria social molt transversal que les rebutja. Necessitem

1 d'una aritmètica de carrer que precedeixi la construcció
2 d'una aritmètica política diferent.

3
4 Per últim, és fonamental crear un corrent de pensament
5 que situï els reptes de país allà on son. Assumint que no hi
6 ha projecte nacional amb fractura social, que cal redistribuir
7 esforços, que volem una societat cooperativa. I a la vegada
8 explicar que tot això només és possible des de l'ecologia,
9 l'equilibri territorial i la revolució verda i energètica.

10
11 En síntesi, doncs: no hi cap procés de canvi sense
12 dinàmiques superadores. Però tampoc és possible el canvi
13 sense l'articulació política. Per això reclamem una ICV i una
14 coalició més fortes, en clau organitzativa, i amb més
15 activisme i més presència social i territorial. Fortalesa al
16 servei de la construcció d'un nou bloc social i polític per
17 canviar-ho tot, un bloc de suma, ampli i divers, de
18 confluència del conjunt d'actors que compartim els quatre
19 motors del procés constituent, del canvi de règim: la
20 transformació social i ecològica, la nova política radicalment
21 democràtica, la sobirania nacional expressada en l'exercici
22 del dret a decidir i la constitució de la UE com a unió
23 política, fiscal i de transferències amb capacitat per
24 governar, estimular i orientar l'economia.

25
26 Per fer-ho possible s'iniciarà, en el marc dels treballs a
27 l'entorn de la nostra Assemblea, un procés de diàleg amb
28 tots els actors socials (sindicats, xarxes 15M, plataformes,
29 creadors culturals, economia cooperativa...) i polítics amb
30 l'objectiu de treballar:

- 31
- 32 • Una resposta social compartida a les polítiques dels
33 governs, primer del PSOE i després de CiU, PP i
34 Brussel·les, que tingui com a objectiu plantar cara a
35 totes les agressions socials i ecològiques.
 - 36
 - 37 • Un exercici del dret a l'autodeterminació obert i
38 transversal, que garanteixi que la ciutadania de
39 Catalunya podrà decidir lliurement el seu futur.
 - 40
 - 41 • L'elaboració d'un programa comú alternatiu a les
42 polítiques dominants, que pugui ser compartit per
43 totes les forces polítiques i socials de l'esquerra que
44 rebutgen l'austeritat injusta i les retallades
45 democràtiques, i que a Catalunya defensen l'exercici
46 del dret a decidir.
 - 47

48 L'evolució dels esdeveniments i la pròpia maduració del
49 treball unitari determinaran quines actuacions es realitzaran

1 per concretar aquest programa (Assemblea constituent,
2 convenció oberta...), així com la dimensió electoral que
3 pugui tenir el nou bloc social i polític per canviar-ho tot, per
4 obrir el nou camí on construir l'alternativa de sobirania
5 social i nacional, contra l'autoritarisme dels mercats i de
6 l'Estat i contra una UE dissenyada per desarmar la
7 democràcia.

8
9 La incertesa davant d'un escenari altament dinàmic fa
10 necessari que a partir de l'objectiu estratègic –l'alternativa a
11 les retallades, la nova política, el dret a decidir i l'Europa
12 social- deixem les portes obertes a diferents fórmules de
13 configuració del bloc social i polític desitjat per milers de
14 ciutadans i ciutadanes.

16 **1.2.4. Recuperar la política, reinventar la política.**

17
18 La crisi que vivim no és només la crisi econòmica i
19 ecològica del capitalisme neoliberal, sinó també, potser
20 sobretot, una crisi política, de la vella política amb els seus
21 greus dèficits de democràcia. Les dues estan estretament
22 interrelacionades, per bé que se'n parla molt de la primera i
23 molt menys de la segona. La dimensió política de la crisi,
24 en canvi, és evident. La intensitat dels seus símptomes i la
25 profunditat de les seves causes només ens permeten un
26 diagnòstic: ens trobem davant d'un malalt terminal, afectat
27 per una malaltia irreversible.

28
29 El que està en crisi, precisem-ho, no és la política, perquè
30 la política és irrenunciable, la necessitem per resoldre tot
31 allò que col·lectivament ens afecta. El que està en crisi és
32 la "vella política": la política dels partits que monopolitzen
33 tots els espais de poder; la política que pràcticament no
34 permet cap altre espai significatiu de participació ciutadana
35 al marge de les eleccions; la política tancada a les
36 institucions representatives i contaminada de facto pels
37 interessos dels grans poders econòmics; la política
38 aferrada als territoris nacionals-estatals, desbordada per
39 una economia que cada cop és més global i per una
40 societat cada cop més complexa. Aquesta "vella política" es
41 troba afectada per una doble crisi, de legitimitat (perquè la
42 gent cada cop s'hi sent menys representada) i de
43 funcionalitat (perquè es mostra impotent per donar resposta
44 als greus problemes que ens afecten), la qual cosa
45 reflecteix la incapacitat dels vells i petits estats-nació
46 europeus per governar l'economia i proporcionar horitzons
47 esperançadors a les classes populars.

1 Distincions com “dins-fora”, “a dalt-a baix”, “1%-99%”,
2 poden tenir avui tant o més significat per a molta gent que
3 l’eix esquerra-dreta. Aquest eix, però, continua tenint un
4 important valor per a la major part dels actors polítics i de la
5 ciutadania i també té un gran valor analític, en el sentit que
6 ens permet classificar les grans actituds polítiques que hi
7 ha hagut fins ara enfront la crisi.

8
9 El neoliberalisme ha vist la crisi com a finestra d’oportunitat
10 per fer avançar propostes que anys enrere ni tan sols no
11 s’hagués atrevit a plantejar. La socialdemocràcia s’ha
12 dedicat durant molts anys a administrar un poder polític
13 imbuït per la ideologia neoliberal, ha beneït el desarmament
14 de la sobirania popular a la Unió Econòmica i Monetària i
15 ara no té credibilitat per desentendre-se’n. I l’esquerra
16 transformadora? Ha impulsat dinàmiques de resistència: de
17 defensa d’allò que tenim, enfront l’ofensiva neoliberal i la
18 passivitat socialdemòcrata. Aquesta actitud de resistència
19 s’explica i es justifica per la intensitat de l’ofensiva
20 neoliberal (que ha de ser interpretada, més enllà dels
21 vectors ideològics, com una autèntica ofensiva de classe),
22 però no és suficient. El simple resistencialisme pot
23 comportar fer caure aquesta esquerra en la residualitat: a)
24 pel risc d’acabar defensant elements de la vella política
25 que, com dèiem, experimenten avui una greu crisi de
26 legitimitat i de funcionalitat; b) pel fet de no ser percebuda
27 en l’escenari de les alternatives de futur. L’esquerra hauria
28 d’interpretar la crisi amb la urgència de fer avançar
29 propostes de nova política. Cal abordar el debat sobre
30 quins criteris bàsics, des d’una perspectiva d’esquerres i
31 alternativa, haurien d’orientar el camí cap a la construcció
32 d’una nova política.

33
34 Aquest debat es refereix a quines són les noves eines que
35 requerim per fer política a la nostra organització, amb una
36 nova definició de l’activisme i el paper dels i les militants,
37 dels amics i les amigues d’ICV, de les agrupacions locals i
38 del paper específic de Joves d’Esquerra Verda i Dones
39 amb Iniciativa, de les i els activistes que participen en
40 centenars de plataformes i associacions. Però també com
41 impulsem noves formes de fer política en la nostra relació
42 amb la societat i amb els moviments socials, des del
43 reconeixement i acompanyament recíproc, des de la
44 cooperació. I també quines noves pautes de comportament
45 individual observem, de forma coherent amb el nostre
46 compromís polític (banca ètica, cooperativisme, consum
47 alternatiu...).

1 Fer política avui ha de ser la lluita per una correlació de
2 forces en l'àmbit institucional, sabent que la defensa del
3 que és públic en salut, educació o serveis socials depèn en
4 gran part de l'aritmètica institucional. Però fer política avui
5 ha de significar també la defensa del que és públic, del que
6 és comú, des d'àmbits tan diversos com la banca ètica o
7 les experiències cooperatives de consum agroecològic i
8 d'energies renovables, passant pels bancs de temps i
9 solidaris, les pràctiques comunitàries de suport mutu, o els
10 espais de coneixement compartit que genera la xarxa.

11 **1.2.5. Per un Estat propi: federat, confederat o** 12 **independent.**

13
14
15 El nostre objectiu estratègic és que ICV esdevingui una
16 gran força de l'esquerra nacional, punt de trobada de
17 federalistes i independentistes, a partir del catalanisme
18 popular, el dret a l'autodeterminació i l'europèisme
19 federalista. Volem ser un gran partit de l'esquerra nacional.

20
21 A partir del trencament del pacte constitucional per la STC
22 cal un nou horitzó nacional: l'Estat propi en el marc de
23 l'Estat espanyol o directament de la Unió Europea, federat,
24 confederat o independent, en funció de l'evolució de les
25 relacions amb l'Estat i la UE, i de la formació de majories
26 socials. És en aquesta lògica que entenem el dret a decidir
27 com a estratègia d'avenç nacional, cercant majories socials
28 àmplies i transversals. ICV ha de seguir construint una
29 proposta pròpia i més detallada sobre el dret a decidir.

30
31 Cal també desenvolupar el concepte de catalanisme
32 popular, com a alternativa al nacionalisme conservador:
33 concepte de nació; concepció laica de la sobirania popular
34 avenç social i avenç nacional com a part indestruïble del
35 mateix projecte; emancipació, relacions amb Estat i Europa.

36 **1.2.6. ICV, una eina útil.**

37
38
39 El nostre projecte polític i els objectius que volem assolir
40 parteixen de la constatació que Iniciativa és una
41 organització útil a la ciutadania i a Catalunya. ICV és avui el
42 referent de l'oposició més nítida a les retallades i les
43 polítiques neoliberals i neoconservadores a les institucions i
44 de l'ofensiva més brutal del centralisme. No hem renunciat,
45 en cap moment, a exercir la funció de control i exigència de
46 responsabilitats d'uns governs, català i espanyol, que estan
47 liquidant el nostre Estat de Benestar i el nostre autogovern i
48 denigrant la democràcia. Ho hem fet de vegades
49 acompanyats i sovint sols. Els resultats electorals de les

1 passades eleccions validen la feina feta fins ara, però
2 també ens interpel·len en la nova etapa que tot just
3 comença. És a partir d'aquesta utilitat, de la nostra cohesió
4 interna i d'un procés de renovació modèlic, que podem
5 encarar nous reptes més ambiciosos.

6
7 Un d'ells és canalitzar el conflicte social i nacional que
8 existeix al carrer, als centres de treball, als serveis públics,
9 a tot el territori. La nostra tasca institucional ha d'estar
10 guiada per l'expressió més clara del que passa al carrer.
11 Cap espai polític ens és aliè. Això requereix plantejar noves
12 respostes fins ara inèdites, a situacions i conflictes socials
13 fins ara desconeguts (propers en alguns casos, per la seva
14 intensitat, a l'explosió social). És el que definim com
15 'acompanyar el patiment de la gent', perquè no deixarem
16 sol ningú davant la crisi, innovarem en els mecanismes que
17 ICV empra per donar solució a problemes concrets i
18 quotidians de la ciutadania, exercint un paper actiu, de
19 proximitat, des de la credibilitat que donen els fets, i
20 entenent aquests espais com un lloc d'empoderament –i no
21 de substitució de l'Estat del Benestar-.

22
23 La inclusió dels drets de les dones i l'equitat de gènere en
24 l'agenda política és un aspecte que defineix Iniciativa. No
25 obstant, la feminització d'ICV com a organització política és
26 un procés a revisar i debatre. Un nou impuls a la
27 transversalitat de la perspectiva de gènere en el
28 funcionament de tots els àmbits de la nostra organització és
29 prioritari.

30 31 **1.2.7. Els pobles i les ciutats com a espais sostenibles** 32 **de resistència, lluita i dignitat democràtica**

33
34 ICV ha estat sempre una força municipalista, una
35 organització política compromesa amb les polítiques de
36 proximitat. Aquest és un dels perfils de la nostra identitat:
37 som una força clarament municipalista, els ajuntaments han
38 demostrat la seva capacitat de transformar els pobles i les
39 ciutats de Catalunya, i han esdevingut determinants en la
40 construcció de condicions de dignitat, igualtat i benestar
41 social. Com sempre hem manifestat i defensat, els governs
42 locals, els ajuntaments, són govern de Catalunya.

43
44 Els nostres ajuntaments mereixen avui el reconeixement i
45 la confiança del conjunt dels poders públics per seguir
46 consolidant-se com a espai institucional clau en
47 l'assumpció dels nous reptes que té plantejats la nostra
48 societat. Però avui el nostre món local té importants
49 problemes estructurals. Problemes derivats de la política

1 recentralitzadora del PP. Una estratègia que pretén posar
2 setge als ens locals per convertir-los en mers gestors d'un
3 grapat reduït de competències definides prèviament i de
4 forma autoritària pel govern de l'Estat, intentant desposseir
5 els ajuntaments de naturalesa política, d'espais amb
6 capacitat de construir projectes col·lectius des de valors de
7 transformació.

8
9 Haurem d'abordar des dels governs i els espais locals els
10 conflictes socials més importants, especialment els derivats
11 de situacions de pobresa i exclusió, agreujats pel
12 tractament que estigmatitza i criminalitza les persones en
13 situació de pobresa i exclusió, la dissidència, la immigració,
14 desencadenant mesures repressives. Algunes de les
15 agressions més intenses al model de societat que anhelem,
16 com per exemple la xenofòbia, es manifesten amb cruessa
17 als nostres ajuntaments: la normalització institucional de
18 formacions i discursos xenòfobs suposen un atemptat a la
19 convivència dels nostres pobles i ciutats i als valors
20 d'igualtat i de defensa dels drets humans.

21
22 Així doncs, és en la proximitat -on s'expressen de manera
23 quotidiana i vital tots els conflictes- on es precisa un poder
24 local de caràcter polític, que defensi els valors i la dignitat
25 de la política com a projecte col·lectiu i emancipador, des
26 de la participació i el protagonisme dels agents socials i la
27 ciutadania.

28
29 Cal obrir, per tant, un debat a fons que plantegi els canvis a
30 promoure en el si del municipalisme. El compromís històric
31 d'ICV amb el municipalisme ens exigeix ser els impulsors
32 d'aquest debat, per tal de fer possibles els canvis
33 necessaris, promovent l'inici d'un nou municipalisme per
34 una nova època. El municipalisme emancipador del segle
35 XXI. En aquest sentit, a banda dels espais de formació i de
36 les trobades per compartir projectes desenvolupats als
37 pobles i ciutats, proposem una conferència sobre el món
38 local a l'estiu del 2013.

39
40 ICV treballarem als ajuntaments per un model clarament
41 alternatiu a la lògica de les retallades i les privatitzacions i
42 clarament alternatiu també a la lògica de l'especulació i
43 l'expansió urbanística. Per a ICV els governs locals han de
44 ser protagonistes de la lluita contra la crisi del capitalisme
45 neoliberal, també en les seves expressions urbanes, i
46 impulsors de ciutats i pobles socialment inclusivament,
47 ecològicament sostenibles i radicalment democràtics. És
48 l'hora del municipalisme pel bé comú.

1 En una clau més organitzativa, la utilitat d'ICV com a
2 instrument de lluita contra les retallades i resposta
3 alternativa passa necessàriament pel món local, pels
4 regidors i les regidores d'Iniciativa i la coalició que, sigui al
5 govern o a l'oposició, estan en primera línia. La resposta
6 quotidiana a la crisi i la construcció política d'una alternativa
7 exigeix un paper central del nostre municipalisme.

8
9 El projecte nacional d'Iniciativa és un projecte municipalista.
10 Un projecte on la política i els espais de proximitat juguen
11 un paper central, prioritari, en la mesura que la vida
12 quotidiana de les persones és l'àmbit tangible de les
13 resistències i de les alternatives, de la construcció de
14 consciències, relats i pràctiques d'emancipació personal i
15 col·lectiva.

16
17 Cal establir, per tant, com a objectiu d'Iniciativa en el proper
18 període un procés d'empoderament polític dels regidors i
19 les regidores com a portaveus nacionals i dels electes
20 nacionals com a portaveus de la realitat local.

21 22 **1.2.8. Un pas més en la relació amb EUiA.**

23
24 La necessitat de derrotar les retallades i la limitació de drets
25 i llibertats democràtiques, socials i nacionals que impulsa la
26 dreta i el conjunt de l'establishment polític a Catalunya i a
27 l'Estat requereix seguir construint una alternativa, junt amb
28 molts d'altres actors polítics i socials. Aquest objectiu fa
29 imprescindible l'enfortiment de la coalició d'ICV-EUiA. Cal
30 una ICV més forta per tenir una coalició més forta. Ens cal
31 una coalició més forta per sumar en una alternativa més
32 àmplia.

33
34 Aquest enfortiment també ha de tenir com a objectiu
35 fonamental trencar el bipartidisme electoral i ideològic
36 estatal, que rep el suport de CiU, i que comparteix en bona
37 mesura les polítiques econòmiques de retallades socials
38 com a única alternativa per sortir de la crisi, com demostren
39 les retallades de Mas, el pla d'austeritat de Zapatero de
40 maig del 2010 o el pla d'austeritat de Rajoy de juliol del
41 2012. El bipartidisme, el seu repartiment del poder, és una
42 de les causes de la crisi democràtica que vivim i de la
43 creixent desafecció política d'una part molt important de la
44 ciutadania.

45
46 El balanç de la coalició entre ICV i EUiA és, sens dubte,
47 positiu. Els motius i els objectius que justifiquen els nostres
48 acords segueixen vigents i són percebuts així pels
49 ciutadans i les ciutadanes que ens donen suport electoral i

1 per amplis espais socials, més enllà de les nostres
2 organitzacions. Els resultats de les darreres eleccions al
3 Parlament confirmen la utilitat de la coalició i el seu espai
4 potencial de creixement.

5
6 Un tret identitari d'ICV-EUiA ha estat que, tot respectant la
7 irrenunciable sobirania de cada organització en el seu sentit
8 més ampli, ha sabut ser útil a la societat quan s'ha
9 allunyant de debats en clau interna, endogàmics o
10 personalistes.

11
12 De forma complementària a aquest balanç, ICV considera
13 que cal encarar amb normalitat la necessària actualització
14 de les nostres relacions amb EUiA. Aquest procés té com a
15 finalitat enfortir la coalició (conseqüència lògica d'enfortir
16 ICV), incrementar el treball conjunt més enllà de les
17 institucions i abordar els mecanismes necessaris per fer
18 encara més fluid el nostre treball polític, amb una crida
19 oberta a col·lectius diversos a incorporar-s'hi.

20
21 Aquest procés s'ha de fer garantint el protagonisme del
22 conjunt dels i les militants d'ICV i les agrupacions locals,
23 amb espais de debat i de proposta per construir de manera
24 conjunta aquest nou marc. Però l'autèntic objectiu és
25 transcendir la coalició, definint, des d'ICV i des de la
26 coalició, un espai de confluència política i social que posi
27 les bases per plantejar una alternativa de sistema i una
28 alternativa de govern.

30 **1.2.9. Les relacions amb d'altres forces de l'Estat.**

31
32 ICV compta amb un marc de relacions amb altres forces de
33 l'Estat que respon a la necessitat d'articular un espai
34 d'esquerres, ecologista i plurinacional. El nostre treball com
35 a membres d'Espai Plural (ICV, CHA, IpV, Iniciativa Verds)
36 és l'àmbit més proper d'acció política i el volem reforçar i
37 impulsar com una realitat singular i específica, amb
38 vocació estratègica i de continuïtat.

39
40 D'altra banda, ICV manté el seu protocol de relacions amb
41 Equo i el seu treball parlamentari al Congrés del Diputats
42 en el grup de l'Esquerra Plural (juntament amb IU, EUiA i la
43 CHA) i al Senat a l'Entesa.

44
45 Hem de reconèixer, però, que estem en una situació
46 excepcional i són necessàries alternatives que vagin més
47 enllà dels espais existents. Per fer front a les polítiques
48 d'austeritat a l'Estat espanyol, que afecten a Catalunya de
49 forma paral·lela al debat nacional, les diferents sensibilitats

1 de l'esquerra alternativa, política i social, han d'articular una
2 àmplia i plural aliança que posi en qüestió tot el model
3 constitucional vigent des de la transició, en el terreny
4 econòmic-social, però també en el territorial i democràtic.
5 Acabar amb l'actual règim polític espanyol pot ser avui un
6 important objectiu comú a les esquerres catalanes i de la
7 resta de l'Estat. El que avui representen, en la vessant dels
8 partits polítics, ICV, els membres de l'Espai Plural, Equo, IU
9 i d'altres.

10 11 **1.2.10. L'alternativa europea a l'austeritat neoliberal.**

12
13 Mai com ara s'havia fet palesa la necessitat que qualsevol
14 reflexió, acció o decisió política incorporés la dimensió
15 europea. Res s'entén avui a casa nostra sense Europa i res
16 no es pot fer sense ella. Per plantar cara al capitalisme
17 financer i exercir la sobirania popular és imprescindible tenir
18 espais de poder més grans, calen espais de cooperació
19 entre els pobles. Però si bé Europa forma part de la solució,
20 també s'ha convertit en part del problema.

21
22 La crisi ha posat de manifest el conjunt de debilitats i
23 dèficits que la construcció europea arrossega des de fa
24 temps, segrestada pels estats i pels mercats, amb el suport
25 actiu de PP, CiU, PSC i PSOE, i que ICV ja va denunciar
26 en el procés de debat sobre la Constitució europea. El
27 nostre no a l'Europa dels mercats, a l'Europa de la moneda
28 única sense articular una fiscalitat, una solidaritat, una
29 democràcia, sobirania i benestar arreu d'Europa, anticipava
30 l'escenari actual i les debilitats d'aquell projecte europeu.
31 No hi ha democràcia europea sense cedir sobirania a la
32 ciutadania i al Parlament i no hi ha economia europea
33 sense fiscalitat, drets laborals i estratègia productiva
34 comuna. I el que era rellevant fa temps és ara un requisit
35 necessari per al propi futur del projecte de l'Europa
36 democràtica, social, ecològica i dels pobles que defensem; i
37 fins i tot de les seves institucions. A la zona euro, el
38 manteniment de la pluralitat de sobirania fiscal sota una
39 única sobirania monetària (el fet que la nostra moneda no
40 tingui hisenda i la nostra hisenda no tingui moneda) s'ha
41 convertit en una restricció neoliberal a les polítiques dels
42 estats i en una manera de desarmar la democràcia davant
43 dels mercats. Aquí hi ha el centre de la lluita contra
44 l'austeritat, a favor dels drets socials i per la democràcia.

45
46 Per això cal una nou govern de la UE. No ja un canvi de
47 majories, sinó un canvi de la pròpia definició del projecte
48 europeu, superador de l'actual, que es fonamenti en la
49 participació i el control democràtic directe per part de la

1 ciutadania, la reconstrucció dels drets socials universals, un
2 model de prosperitat ecològica i compartida, el ple respecte
3 als drets col·lectius dels pobles i la defensa de la pau i els
4 drets humans.

5
6 ICV, juntament amb molts d'altres actors polítics i socials,
7 catalans, estatals i de la resta d'Europa, considera
8 imprescindible construir una alternativa europea a
9 l'austeritat neoliberal. Amb aquest objectiu, proposem la
10 coordinació de forma estable de forces polítiques, sindicals
11 i socials europees d'esquerres i ecologistes, especialment
12 del sud, amb la finalitat d'impulsar polítiques alternatives,
13 armar la UE per al govern de l'economia i obrir la
14 renegociació del deute.

15
16 ICV és membre de ple dret del Partit Verd Europeu. Som la
17 veu catalana al PVE i som la veu del PVE a Catalunya.

18
19 Complementàriament, ICV manté contacte amb totes
20 aquelles forces d'esquerres i ecologistes europees,
21 especialment del sud, amb les que coincidim en el
22 diagnòstic de la construcció europea i de la posició
23 específica que l'Europa meridional ha de mantenir per
24 garantir un projecte que no fracturi el procés d'una UE
25 política, federal, democràtica i social. ICV mantindrà
26 aquesta política de relacions oberta a forces d'esquerres i
27 ecologistes d'Europa. Unes relacions de geometria variable
28 amb forces que s'oposen a l'estratègia neoliberal i que
29 poden estar en diferents famílies polítiques.

30 31 **1.3. Hi ha alternativa. Hi ha esperança.**

32
33 Cal un canvi radical. I cal començar-lo ara. Des d'una oposició
34 frontal, que cal mantenir, a les polítiques de retallades socials
35 i democràtiques, és el moment d'anar més enllà i construir
36 una alternativa creïble a aquells que des de diferents governs
37 no han dibuixat més alternativa que la dels ajustos, la de la
38 socialització de les pèrdues i la nul·la exigència als que han
39 generat la crisi. No ens podem quedar només en una crítica a
40 les polítiques de la dreta, sinó que cal plantejar un model
41 diferent, contraposat, no subsidiari. Una visió pròpia del que
42 volem per a Catalunya. Una visió, de fet, que milers de
43 ciutadans i ciutadanes ja tenen i que volen expressar també en
44 el pla polític i electoral. Cal que al 'no a les retallades' hi
45 sumem un 'sí hi ha alternativa'. I en aquest "sí hi ha
46 alternativa" cal insistir amb les propostes plantejades,
47 innovació programàtica, i una estratègia d'aliances que facin
48 possible aquestes alternatives.

1 ICV defensarà l'exercici del dret a decidir dels catalans i les
2 catalanes, que és l'expressió de la sobirania de la ciutadania
3 davant dels estats, però també davant dels mercats. Són els
4 homes i les dones que viuen a Catalunya, lliurement, els qui
5 han de decidir quina és la relació que volen tenir amb l'Estat i
6 quins límits volen establir als mercats. La llibertat dels catalans
7 i les catalanes no pot quedar segrestada per un Estat al servei
8 del centralisme i per això creiem que podem ser l'espai de
9 trobada de federalistes i independentistes. La democràcia i els
10 drets socials a Catalunya no poden posar-se en venda per un
11 govern català al servei dels especuladors. Volem decidir el
12 nostre horitzó nacional i el nostre horitzó social. Tot això amb
13 l'objectiu d'avançar cap a fórmules d'articulació de la societat
14 que permetin bastir Europa d'agregats polítics amb capacitat
15 per governar l'economia.

16
17 Els objectius d'ICV els compartim amb un ampli espai polític,
18 social i ciutadà. Amb diferents forces polítiques, organitzacions
19 sindicals, moviments socials, plataformes ciutadanes,
20 persones i grups, més o menys organitzats, que són
21 políticament actius. És moment de sumar. Tenim l'oportunitat,
22 però també l'obligació, d'iniciar un procés de construcció d'una
23 alternativa real i concreta, al carrer i a les institucions. Se'ns
24 exigeix una resposta que estigui a l'alçada dels reptes que
25 encarem. Amb una ICV més forta i enfortint la coalició, però
26 anant més enllà. Des de la modèstia, perquè sabem que ICV
27 sola no ho pot fer. Però des de l'ambició, perquè sabem que
28 sense ICV no és possible. Hi estem disposats i disposades,
29 tenim la força, la il·lusió i la convicció per començar.

30
31 Aquesta confluència política i social s'ha de teixir des de la
32 pluralitat, la generositat, l'empatia i el reconeixement mutu de
33 legitimitats i aportacions, la cooperació, sense imposicions i
34 des de la confiança. A partir d'un programa polític fonamentat
35 en la defensa de la justícia i els drets socials universals, la
36 societat cooperativa i l'economia del bé comú, l'ecologia,
37 l'aprofundiment democràtic, la màxima ambició nacional i un
38 projecte federal europeu. I per poder articular aquesta unitat i
39 aquest programa ICV contempla com a possibles tots els
40 instruments polítics, electorals i socials. I el primer instrument
41 és el de fer créixer l'esperança, que està entre els ciutadans i
42 les ciutadanes, moviments socials i organitzacions polítiques
43 que estan forjant respostes alternatives. És moment de sumar-
44 les i colpejar la injustícia junts. Que la por canviï de costat i
45 que l'esperança sigui majoritària. Per canviar-ho tot.

46
47
48

2. Cap a un nou model de prosperitat compartida i ecològica. Alternatives al neoliberalisme i les retallades.

2.1. Causes i dimensions de la crisi del capitalisme neoliberal.

A la 9a Assemblea Nacional d'ICV, el novembre del 2008, ja vam centrar els nostres debats en la diagnosi i les alternatives a la crisi del capitalisme neoliberal, llavors encara relativament incipient. Des de la fi de la crisi anterior, les polítiques dels governs del PP (1996-2004) i del PSOE (2004-2011) havien coincidit en un conjunt de trets:

- a) Foment de la bombolla immobiliària, amb la prioritat posada en tota mena d'estímuls a la compra d'habitatges privats, en contrast amb la feblesa estructural de les polítiques de suport al lloguer i d'habitatge social. Opció que està a l'arrel del drama social i humà dels desnonaments que pateixen avui milers de persones al nostre país.
- b) Reducció de la fiscalitat en general i, molt especialment, regals fiscals econòmicament absurds i socialment injustos a les rendes altes a través de la menor fiscalitat sobre les rendes de capital, la reducció dels tipus marginals màxims a l'IRPF, el manteniment d'una fiscalitat generosa amb les rendes del capital, la creació de les SICAV com a mètode legal d'elusió fiscal, l'eliminació de l'impost del patrimoni, i la desactivació de la fiscalitat sobre successions i donacions.
- c) Renúncia al control i la persecució del frau fiscal i a la regulació pública de l'activitat financera, dos elements que han contribuït al monocultiu de l'activitat immobiliària en detriment de moltes altres alternatives, i per tant a la instal·lació de l'especulació i la precarietat com a trets definidors del model de creixement.
- d) Debilitat de les polítiques actives orientades a l'ocupació de qualitat i gran timidesa en l'aposta de creació d'ocupació estable i no deslocalitzable per mitjà de l'expansió de les noves dimensions de l'Estat de Benestar: el suport a l'autonomia personal i els serveis de proximitat.
- e) Impuls a una política d'infraestructures desequilibrada, malbaratadora, centralista i ambientalment agressiva, que té les seves fites màximes en la xarxa ferroviària d'alta

1 velocitat i els aeroports, que es sumen a un impuls
2 indiscriminat a les xarxes de carreteres i autopistes en
3 perjudici del transport públic.

4
5 f) Consagració d'un model energètic malbaratador i
6 oligopolista, sense limitar l'energia nuclear i mantenint la
7 dependència dels combustibles fòssils, que no sols tenen
8 efectes de contaminació i emissió de CO2 i partícules sinó
9 que causen, hores d'ara, la major part del nostre dèficit
10 comercial.

11
12 g) Abandonament d'una política industrial liderada des dels
13 poders públics, afavorint la deslocalització d'empreses i
14 renunciant a incentivar una transició industrial basada en
15 preservació del territori, l'estalvi, l'eficiència energètica i el
16 conjunt de vectors de l'economia verda.

17
18 h) Complacença amb una arquitectura institucional de la zona
19 euro que afavoreix estratègies econòmiques de competició
20 entre territoris de la Unió basades en el dumping social i la
21 subseqüent aparició de desequilibris macroeconòmics
22 interns, que estan, de fet, a la base del gran deute privat
23 amb el que ara s'ha d'enfrontar el sector públic a la
24 perifèria de la zona euro.

25
26 PSOE, PP i CiU han coincidit abans de l'esclat de la crisi en
27 generar un model econòmicament suïcida, socialment
28 regressiu i ambientalment insostenible. I en temps de crisi, els
29 mateixos partits, especialment a partir del 12 de maig de 2010
30 i sota la pressió internacional i d'aquesta UE de les sobiranes
31 estatals, s'han apuntat a l'austeritat salvatge dominant arreu
32 d'Europa, amb les receptes injustes i inútils que ens enfonsen
33 encara més en l'espiral recessiva. Les mostres més clares de
34 les polítiques del capitalisme neoliberal s'expressen en els
35 següents aspectes:

36
37 a) Socialització de les pèrdues derivades de la
38 irresponsabilitat del sector financer. Tant el Fons
39 d'Estabilitat com el FROB (dotat amb 50.000 milions
40 d'euros), o els avals als comptes corrents (per 100.000
41 milions d'euros) van ser maniobres en les que es va oferir
42 als bancs tot a canvi de res, ja que no es va garantir que la
43 liquiditat drenada servís per augmentar el crèdit, i no es va
44 limitar ni el repartiment de beneficis ni els bonus dels
45 directius. Aquesta socialització de pèrdues ha tingut la
46 segona fase en el recent rescat a les entitats financeres per
47 una xifra que pot arribar als 100.000 milions d'euros, i que,
48 a més, s'ha fet a canvi de noves mesures antisocials i

1 d'una pujada de l'IVA que deprimirà encara més el consum
2 i, amb ell, l'activitat econòmica.

3
4 b) Atemptats socials clars, com ara les dues reformes
5 laborals, la de la negociació col·lectiva i les amenaces al
6 sistema de pensions, que han trobat les respostes socials
7 contundents especialment en les vagues generals del 29
8 de setembre del 2010, i del 29 de març i el 14 de novembre
9 del 2012. Atemptats que busquen la pretesa devaluació
10 competitiva, la ruptura del contracte social, amb un
11 predomini ideològic neoliberal amb polítiques al servei dels
12 interessos de classe d'uns pocs. Les dades indiquen
13 clarament que les reformes laborals no han creat
14 ocupació, han generat més precarietat i estan provocant
15 que l'acomiadament sigui més fàcil i barat.

16
17 c) Limitació financera dels recursos i de la capacitat de
18 maniobra de les comunitats autònomes i els ajuntaments,
19 als quals ara s'acusa de ser els causants dels problemes
20 amb l'objectiu de reduir la despesa social que gestionen. Al
21 tímid pas en la direcció correcta aconseguit amb la LOFCA
22 el 2009, gràcies al govern d'Entesa, li ha seguit una pressió
23 contra la despesa pública a tots els nivells, especialment
24 amb el setge a les finances locals.

25
26 d) Retallades salarials de les treballadores i els treballadors
27 del sector públic, al costat de retallades i privatitzacions en
28 tots els àmbits de l'Estat de Benestar tendents a substituir
29 drets socials per mercaderies i serveis públics per àrees de
30 negoci.

31
32 e) Involució ambiental generalitzada i menysteniment del medi
33 ambient com a bé comú (costes, aigua, medi natural,
34 desenvolupament rural, biodiversitat, renovables, eficiència
35 energètica...), aprofundint en el model insostenible i
36 depredador, castigant els sectors més dinàmics i aquells
37 que havien fet passos per al canvi de model econòmic i per
38 a la modernització ecològica.

39
40 L'expressió més nítida d'aquesta ruptura és la reforma
41 constitucional urgentment imposada a les acaballes del govern
42 Zapatero sense consulta a la població, amb la intenció de
43 sacralitzar l'enterrament de les polítiques fiscals anticíclics,
44 consagrant que abans que la gent estan els bancs. De fet, tot
45 el que s'ha vingut imposant és resultat no de les necessitats
46 reals, sinó del que algú ha anomenat encertadament
47 "contraban de reformes"; és a dir, l'aplicació de l'agenda
48 neoliberal aprofitant la por generada a la població per la crisi.

49

2.2. Del neoliberalisme a la prosperitat ecològica i compartida

La 10a Assemblea coincidirà amb més exigències per part de la UE en el desmantellament de l'Estat de Benestar –el sistema públic de pensions- i amb una tramitació dels Pressupostos de la Generalitat que anuncien la major retallada de la història en plena situació d'abisme social.

Cal plantar-se en defensa dels interessos de les persones. Per això, com ja ha fet Islàndia, ens hem de negar a aquestes condicions, enfortir-nos i cercar aliances per una reformulació de la UE en clau democràtica, ètica i solidària, amb capacitat de defensar la sobirania ciutadana enfront del capitalisme financer. Per trencar l'actual dinàmica descendent cal, en primer lloc, revertir, des d'una UE reforçada i democràtica, les polítiques d'austeritat. Cal traslladar a la UEM la sobirania fiscal i els instruments de caràcter federal que permetrien governar l'economia de la zona euro. Una altra qüestió fonamental és el qüestionament no només dels objectius de dèficit sinó el plantejament de la pròpia legitimitat del deute generat durant aquests anys.

Tal i com defensa la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute, cal plantejar una auditoria per destriar la legitimitat o no del deute, quina part d'aquest és públic i quin és privat i l'assumpció de responsabilitats en cada cas. La sortida de la crisi i la superació de l'actual model europeu, i passa també per l'exigència de moratòries, reestructuració i cancel·lacions, si s'escau, de part d'aquest deute públic de l'Estat i de la Generalitat, donant prioritat a la despesa social per davant del pagament al sistema financer.

En definitiva, és imprescindible i urgent una nova política econòmica europea, canviant radicalment el Pacte d'Estabilitat i Creixement, que afavoreixi el desenvolupament sostenible, basada en: una hisenda federal europea sota control democràtic, un canvi en el paper del BCE que ha de tenir per objectiu la creació d'ocupació i el combat contra l'especulació financera garantint la compra directa de deute dels estats membres; sotmès a control democràtic; l'impuls d'un Estat de Benestar potent a escala europea; una fiscalitat justa que incrementi els recursos i que inclogui una taxa sobre les transaccions financeres, la lluita contra el frau i el tancament dels paradisos fiscals; una regulació financera que compti amb una banca pública creada a partir de les entitats intervingudes; un suport decidit al teixit productiu, especialment les PIME, les empreses exportadores i l'economia social, impulsant la modernització ecològica de les empreses; el manteniment de

1 nivells de despesa social sense retallades per tal de garantir la
2 cohesió; i una regulació mediambiental que reconegui i doni
3 resposta de forma decidida i transversal els reptes ecològics
4 del país, de la UE i del planeta.

5
6 Hi ha alternatives. I la feina d'ICV en els pròxims anys passa
7 en bona part per fer-les visibles i per contribuir a mobilitzar la
8 població en la seva defensa.

9
10 La crisi actual és més que una crisi financera conjuntural, és
11 una crisi de sistema, del capitalisme. I en concret del
12 capitalisme financer i globalitzat que s'ha anat construint els
13 darrers trenta anys i que ha degradat tant la societat, amb la
14 reducció de l'Estat de Benestar, com l'economia i la
15 democràcia, en prendre la sobirania a la ciutadania a favor
16 dels mercats financers.

17
18 Una esquerra amb voluntat de transformació social, com ICV,
19 ha de partir d'una crítica al capitalisme que incorpori
20 plenament les relacions socials i de gènere, perquè vivim
21 encara en una societat fortament masculista; l'impacte de la
22 globalització i de l'economia del coneixement; els efectes de la
23 crisi ecològica; la crisi de la vella política i la del procés de
24 construcció europea. El que és evident és que la sortida de la
25 crisi no serà un retorn al passat tal com l'hem conegut. És
26 necessari construir un programa radical, en el sentit d'anar a
27 les arrels de les contradiccions del sistema i dels conflictes
28 socials. Un programa per transitar cap a un nou paradigma
29 superador del capitalisme, un nou model de prosperitat
30 compartida i ecològica, amb valors d'esquerra verda.

31
32 • Un nou programa per a una etapa constituent. Cal impulsar
33 un gran procés de debat social, en el qual conflueixi la
34 militància de les diferents forces d'esquerres, l'activisme
35 social de tot tipus (sindical, ambiental, de resistència
36 ciutadana...), les noves formes d'iniciativa social que ja
37 estan en marxa i el conjunt de la ciutadania per debatre i
38 acordar un programa de canvi profund, de sortida de la crisi
39 amb paràmetres basats en la justícia social, l'ecologia i la
40 nova política radical-democràtica per abordar la nova etapa
41 constituent. Un programa que pugui ser la referència de
42 l'esquerra i dels moviments socials en la seva pluralitat.

43
44 • Qüestionar la idea de creixement. Parlem de nou
45 paradigma perquè considerem que ens cal elaborar un nou
46 model macroeconòmic superador del capitalisme, una
47 economia estacionària respecte al flux de matèria i energia.
48 Només així aconseguirem reduir la nostra petjada
49 ecològica.

- 1 • Ens cal un nou model que no ens obligui a créixer
2 simplement perquè hem de pagar els interessos del deute i,
3 en canvi, no ens aporti cap benefici personal ni col·lectiu
4 per al 99% de la societat.
5
- 6 • Ens cal un nou paradigma de producció i de consum basat
7 en l'accés als béns bàsics, més en el ser que en el
8 consumir, en la idea d'emancipació i de felicitat com a
9 realització dels projectes vitals front a l'economicisme
10 dominant. Un nou paradigma a concretar amb un nou
11 model productiu.
12
- 13 • Global i local. La crisi és global i local a la vegada, però
14 sense una alternativa europea i europeïsta no hi alternativa
15 en l'àmbit local, català o de l'Estat espanyol. Cal un
16 programa de superació de l'austeritat salvatge a escala
17 europea, compartit amb altres forces verdes i d'esquerres,
18 més enllà de les fronteres de les famílies ideològiques ara
19 existents i un programa per a l'Estat i Catalunya també
20 compartit.
21
- 22 • Amb innovació social. ICV ha d'afrontar i liderar debats de
23 fons que van més enllà del marc existent, idees i propostes
24 com el bé comú, la desglobalització, la redistribució del
25 treball, les noves formes de consum, l'economia de la cura,
26 la renda bàsica garantida, o les propostes de democràcia
27 econòmica entre d'altres possibles, que avui, amb major o
28 menor intensitat, formen part del debat polític i econòmic
29 arreu del món.
30
- 31 • Vinculat als conflictes socials. No es tracta de fer grans
32 propostes filosòfiques sinó de lligar proposta i conflictes
33 socials reals. Un programa per millorar la vida quotidiana
34 de la majoria. Un programa comprensible i assumible per
35 les classes populars.
36
- 37 • Per una alternativa de societat. Les grans transformacions
38 no són aquelles que es produeixen de forma sobtada en un
39 temps molt curt. Les que han deixat una major petjada són
40 les que impliquen canvis culturals profunds, com
41 històricament ha estat el cas de la conquesta del sufragi
42 universal, dels drets laborals i l'Estat de Benestar, i de les
43 conquestes del moviment feminista. Idees i moviments que
44 van aconseguir l'hegemonia social.
45

46 La transició cap a una societat de prosperitat ecològica i
47 compartida requereix de transformacions radicals amb el
48 suport d'una àmplia majoria social i acompanyades, alhora, de

1 dinàmiques d'organització i mobilització social i de l'acció
2 institucional i de govern que doni resposta a l'impuls social.

3
4 Per això volem disputar a la dreta, al neoliberalisme,
5 l'hegemonia en tots els terrenys: en el social, cercant aliances
6 àmplies des dels treballadors fins als petits i mitjans
7 empresaris que també són víctimes de l'austeritat; o en l'àmbit
8 de l'empresa, amb noves idees i fórmules empresarials
9 (economia social i verda, participació dels treballadors/es...); i
10 en el terreny polític, tant a escala europea, com nacional i
11 estatal, amb alternatives de govern útils per atendre els
12 sectors socials que més pateixen la crisi i per iniciar processos
13 de transformació social que requereixen l'impuls dels poders
14 públics.

15 16 **2.2.1. Una esfera pública forta i diferent.**

17
18 La doctrina neoliberal de l'estat mínim i del lliure mercat
19 sense regulacions ens ha dut al desastre: cal revertir del tot
20 aquest procés. Les privatitzacions a preus de ganga, que
21 han reduït i malbaratat el patrimoni col·lectiu, han
22 minimitzat la capacitat econòmica dels estats, que no
23 poden fer polítiques econòmiques ni posar l'economia al
24 servei de la ciutadania. Cal reconstituir, amb les
25 expropiacions adients, un sector públic que controli els
26 sectors estratègics.

27
28 Això no serà possible si no hi ha una reforma fiscal que faci
29 pagar segons el principi de la progressivitat, en la realitat i
30 no només sobre el paper. Cal que aquesta reforma fiscal
31 tendeixi a la construcció d'una sobirania fiscal europea. La
32 desreglamentació neoliberal permet que els capitals es
33 moguin lliurement per damunt de les fronteres i es refugiïn
34 en paradisos fiscals, facilitant així un frau fiscal de
35 proporcions enormes. I permet també que el gran capital
36 faci xantatge als estats amb la seva capacitat per promoure
37 (o inhibir) l'activitat econòmica i la creació de llocs de
38 treball. L'amenaça de deslocalització i de fugida de capitals
39 és una arma terrible en mans dels grans interessos privats.
40 Per això no hi podrà haver reforma estable i profunda si no
41 hi ha una acció combinada de les esquerres per damunt de
42 les fronteres. La UE hauria de servir d'àmbit mancomanat
43 per fer front a aquest problema. Per a l'esquerra Europa
44 hauria de formar part de la solució, però una Europa molt
45 transformada: amb la capacitat per governar l'economia i
46 plenament democràtica.

47
48 S'ha imposat la falsa evidència segons la qual "públic" és
49 sinònim d'ineficient i "privat" sinònim d'eficient, àgil, flexible.

1 No es pot negar que algunes administracions i empreses
2 públiques tenen ineficiències i que cal promoure fórmules
3 més autònomes i més flexibles de gestió; i que el sector
4 públic és millorable i ha de ser millorat. Però tampoc es pot
5 negar que en el sector privat hi ha ineficiències,
6 malbaratament, irresponsabilitat social i econòmica, etc.,
7 alhora que moltes empreses i administracions públiques
8 ofereixen resultats modèlics. Correspon a l'esquerra
9 assumir l'objectiu de millorar el sector públic promovent-hi
10 l'austeritat, l'honestedat i l'eficiència, i també reivindicar
11 l'esfera pública com a eix central per construir una societat
12 de ciutadanes i ciutadans.

13
14 Quan critiquem el consum excessiu i superflu propugnem
15 nosaltres també una austeritat. Però és una austeritat
16 completament diferent de la que ens imposa l'oligarquia
17 dels diners aprofitant la crisi del deute. Proposem una
18 austeritat justa. Els serveis socials essencials són per a
19 nosaltres intocables. Són la base més sòlida del nostre
20 benestar, seguretat i confort vital. En canvi, podem reduir
21 notablement el consum privat sense perdre benestar
22 material, i fins i tot augmentant-lo. Per això, també en el
23 camp del consum, el consum públic ha de tenir un paper
24 destacat, i això referma l'aposta per la inversió pública i per
25 un sector públic sòlid.

26 27 **2.2.2. Una economia verda i cooperativa.**

28
29 La globalització capitalista ha desembocat en un model
30 summament desequilibrat, amb una divisió territorial del
31 treball a escala mundial que fa les economies molt
32 vulnerables. A Occident es deslocalitza gran part de la
33 producció industrial i agrícola; es tendeix a una
34 especialització en serveis i en activitats d'alta intensitat en
35 *know-how*. Cal invertir la tendència i apostar per la
36 reindustrialització i relocalització, l'agricultura de proximitat,
37 una menor dependència del transport i de les fonts
38 d'energia fòssils. No es tracta d'autarquia, però sí d'una
39 major autosuficiència a nivell comarcal, regional i nacional.

40
41 La sostenibilitat ecològica és un imperatiu indefugible que
42 té exigències urgents. L'actual evolució econòmica posa
43 tota la humanitat en situacions perilloses que seran cada
44 cop més immanejables a mesura que ens acostem als
45 límits. La petjada ecològica no sols no pot créixer més, sinó
46 que ha de reduir-se: estem degradant les bases biològiques
47 que fan possible la vida i liquidant les reserves
48 energètiques no renovables. Quan diem que no és possible
49 un creixement econòmic indefinit volem dir que no és

1 possible un creixement de la petjada ecològica. Caldrà
2 aprendre a viure consumint menys recursos materials i
3 energètics i utilitzant-los de manera més eficient i
4 estalviadora. Però també sabem que, degradant menys la
5 biosfera i consumint menys recursos materials, es pot viure
6 i gaudir sobradament de benestar.

7
8 Cal abordar decididament aquesta transició ecològica de
9 l'economia, amb l'objectiu que tothom pugui viure bé amb
10 menys recursos. Ens cal una prosperitat compartida i
11 ecològica. Això vol dir estalvi i eficiència en l'ús dels
12 recursos i canvis en els estils de vida i de consum, cap a
13 pautes més frugals, més pobres en béns materials però
14 més riques en activitats humanes, culturals, socials, més
15 cooperatives i solidàries. La felicitat en pot sortir guanyant.

16
17 Algunes activitats productives hauran de ser limitades o
18 suprimides pels seus efectes nocius. Però caldrà que
19 creixin altres activitats que eliminen o redueixen els efectes
20 ecològicament nocius, com les energies renovables,
21 l'agricultura ecològica, la reparació i el reciclatge, el treball
22 social de cura a les persones i moltes altres. La reactivació
23 econòmica —absolutament necessària per sortir de la crisi
24 actual— ha de servir per multiplicar els llocs de treball i
25 l'accés de tothom a una renda suficient per viure
26 dignament. La prioritat absoluta és la plena ocupació amb
27 llocs de treball dignes. Quan l'economia està al servei de
28 les persones i no les persones al servei de l'economia, és
29 possible trobar fórmules adients i adaptables a les
30 circumstàncies que no exclouin ningú: redistribució del
31 treball, jornades més curtes, treball a temps parcial...

32
33 El nou paradigma econòmic i ecològic s'ha de basar no sols
34 en la recuperació dels drets socials i laborals perduts, sinó
35 en un empoderament creixent de la població treballadora
36 sobre les seves condicions de treball. La cooperativa de
37 treball associat és una empresa de referència; però també
38 les empreses públiques i les privades han d'incorporar en el
39 seu funcionament mecanismes democràtics de gestió i
40 control. Només així serà possible progressar cap a la
41 democràcia econòmica i la subordinació de l'economia a
42 les persones.

43 **2.2.3. Una economia al servei de les persones i lliure de** 44 **patriarcat.**

45
46
47 El neoliberalisme s'ha fonamentat en una desvinculació del
48 mercat de treball i les necessitats reproductives de les
49 societats humanes (temps de cura, lleure...) generant

1 desigualtats entre homes i dones en el repartiment dels
2 treballs i també en les condicions en el treball remunerat. A
3 més a més, la crisi financera ha posat en evidència que
4 l'agressivitat, la competitivitat sense mesura i l'acumulació
5 que han guiat l'economia estan en l'origen dels excessos i
6 desequilibris que han portat al col·lapse. Cal una nova
7 economia que incorpori i posi en valor tots els treballs, així
8 com una organització dels treballs d'acord amb les
9 necessitats humanes i impulsar formes d'organització
10 empresarial més cooperativa i horitzontal.

14 **3. Hi ha alternativa: cap a un nou contracte** 15 **social i ecològic. Cap a una democràcia** 16 **econòmica**

17
18 A ICV som conscients de la dificultat de combinar la nostra aposta
19 per una sortida de la crisi enfocada a la reducció dràstica de l'atur
20 amb un model sostenible que faci front als reptes derivats del
21 canvi climàtic. Però la nostra aposta no consisteix en tornar al
22 model anterior, basat en la depredació ambiental i especialment
23 en l'ús intensiu de combustibles fòssils. Ben al contrari, el nostre
24 model insisteix en la promoció d'energies renovables, que podrien
25 cobrir l'any 2050 fins al 80% de les necessitats energètiques
26 mundials. La substitució d'energies fòssils per les renovables és
27 una urgència derivada de no sols de l'escalfament global, sinó
28 també del creixement dels països en vies de desenvolupament,
29 del moment històric de *peak-oil* en què ens trobem i, en el cas
30 espanyol, de la sangria contínua a la balança de pagaments per la
31 importació de petroli i gas que genera un dèficit comercial crònic i
32 un endeutament astronòmic.

33
34 Plantegem, doncs, una alternativa a la concepció que els sectors
35 dominants tenen de dos conceptes, el de creixement i el
36 d'austeritat. Contraposem a un creixement depredador i suïcida
37 un desenvolupament sostenible, que serà creixement en llocs de
38 treball. Ens avala en aquest objectiu la constatació que les
39 energies renovables generen més ocupació per unitat energètica
40 (i per unitat d'inversió!) no sols en la seva obtenció i distribució,
41 sinó també i sobretot en el seu manteniment, de manera que els
42 diners que avui van a la factura energètica externa poden quedar-
43 se al territori en forma d'ocupació. Igualment, és també una font
44 immensa d'ocupació la millora de serveis de benestar, no tant sols
45 els clàssics (salut, educació, etc.) sinó també els emergents,
46 vinculats a l'autonomia personal i la vida quotidiana.

1 Pel que fa a l'austeritat neoliberal, centrada en la reducció
2 contínua del sector públic i els seus serveis, ha de ser substituïda
3 per una austeritat ambiental que faci front al consumisme, que
4 potenciï l'economia social, que preservi el territori i la biodiversitat
5 i que aposti per les alternatives verdes: energies renovables,
6 estalvi i eficiència, reutilització i reciclatge, transport públic,
7 agricultura i ramaderia ecològiques...

8
9 Optem, doncs, per uns conceptes verds oposats als que dominen
10 l'economia mundial tant pel que fa al creixement com a l'austeritat.
11 És per això que, de la mateixa manera que la sortida de la gran
12 crisi del segle XX, la del 29, es va resoldre amb un *New Deal* de
13 fort contingut social i animat per la despesa pública, afirmem que
14 la gran crisi del segle XXI exigeix un *Green New Deal* que no
15 separi la resolució dels reptes actuals dels que romandran en les
16 pròximes dècades: el canvi climàtic i la fractura social. ICV, una
17 aposta roja i verda, d'esquerres i ecologista, no acceptarem mai
18 dissociar polítiques econòmiques, socials i ambientals.

19
20 Per altra banda, proposem avançar cap a una democràcia
21 econòmica, cap a una economia al servei de l'interès general,
22 amb sistemes econòmics alternatius, superador del capitalisme
23 com a tal, sistemes que facin compatibles els ideals de llibertat,
24 igualtat, democràcia, realització humana i sostenibilitat, amb
25 objectius democràticament triats per la societat. I aquesta
26 democràcia econòmica, la podem començar a construir des d'ara,
27 des de l'economia social, creant espais de llibertat.

28 29 **3.1. Contra la inevitabilitat i la resignació. Els** 30 **nostres drets, sempre.**

31
32 A ICV volem articular els arguments i les aliances per fer front
33 al discurs de la inevitabilitat i el conformisme al que ens volen
34 doblegar els agents del capitalisme neoliberal, els mateixos
35 que destrueixen comunitats i vides humanes. Des de
36 l'hegemonia política del seu pensament intenten sotmetre'ns
37 als peus d'un capitalisme àvid, desregulat, creador de crisis
38 financeres mundials i d'injustícies socials, que ha estat
39 impulsat per les polítiques de la dreta conservadora i liberal i, a
40 voltes, emparat per la socialdemocràcia europea. Volen ara,
41 de forma definitiva, trencar l'equilibri pactat a Europa, el
42 contracte social de l'Estat de Benestar, assolit amb moltes
43 dècades de lluita.

44
45 Els catalans i les catalanes que encara ahir no havíem
46 conquerit grans quotes de protecció ni drets socials respecte a
47 d'altres països europeus, patim avui, sota el govern de CiU, i
48 amb la crisi com a coartada, el desmantellament del que era el
49 nostre incipient Estat de Benestar. Des de fa dos anys, CiU

1 impulsa la transició de l'Estat de Benestar a l'assistencialisme i
2 la caritat, tot criminalitzant, si cal, les persones migrades, o
3 aquelles en situació d'alta vulnerabilitat social. Tot plegat amb
4 l'objectiu de desmantellar els nostres drets de ciutadania, de
5 mercantilitzar-los i de posar fi al seu accés universal. El
6 desmantellament de la Renda Mínima d'Inserció esdevé
7 l'exemple més clar.

8
9 Assistim també a la pèrdua del dret universal a la salut i al seu
10 procés de mercantilització i privatització; a fortes agressions
11 contra l'educació pública com a principal eina per a l'equitat; a
12 la involució cultural, que passa de dret i instrument de cohesió
13 social a negoci. L'ofec al tercer sector social, via impagaments
14 amb les entitats proveïdores de serveis socials, és una mostra
15 més de la gravíssima crisi social i de les prioritats del govern
16 català. Alhora, les polítiques de joventut són vistes com a
17 marginals o perifèriques, enlloc de convertir-se en un dels
18 eixos principals de superació de la crisi.

19
20 Es desaprofita una oportunitat immillorable per iniciar un canvi
21 de model productiu, el potencial econòmic del sector d'atenció
22 a les persones es veu novament aturat per les retallades en la
23 Llei d'Autonomia Personal i Atenció a la Dependència amb la
24 conseqüent pèrdua de qualitat assistencial sobre les persones
25 grans i amb diversitat funcional que, a banda, veuen
26 congelades les seves ja minses pensions.

27
28 El govern ultraconservador espanyol del PP, amb la capa de la
29 inevitabilitat, infringeix més i greus retrocessos: la reforma
30 laboral és un exemple prou clar de com acabar amb el dret al
31 treball digne i els drets laborals per acabar amb el model
32 social; la voluntat d'impulsar involucions en la Llei de
33 l'avortament i en polítiques LGTB impliquen també cops contra
34 els drets de les dones i les llibertats sexuals.

35
36 La dreta assenyala directament les polítiques de benestar, les
37 prestacions socials i les regulacions del mercat de treball com
38 a responsables del dèficit i introdueix sobre la ciutadania, la
39 idea que no hi ha alternatives al seu model. I ho diuen en el
40 moment més àlgid de pobresa, atur i exclusió que hem viscut
41 des de la postguerra, amb els i les nostres joves i infants
42 exposats a ser la generació perduda. Sense ells i elles no hi ha
43 futur, no hi ha cohesió, ni projecte nacional possible. Nosaltres
44 sabem que és just el contrari, les polítiques de benestar creen
45 ocupació i construeixen una societat més justa, lliure i
46 cohesionada. Una persona no és pobra perquè vol, no és una
47 condició personal i subjectiva, és fruit de les desigualtats de la
48 nostra societat, i calen, per tant polítiques públiques per

1 combatre els factors i les expressions de les desigualtats i les
2 exclusions.

3
4 Som aquí perquè ens mou, com a tanta gent -Plataforma
5 d'Afectats per la Hipoteca, moviment del 15M, les
6 organitzacions socials, el món del treball-, el desig de canviar
7 el discurs de la inevitabilitat, trencant l'hegemonia del model
8 econòmic i social imperant, per recuperar i avançar en drets
9 socials i fonamentals que són el veritable capital que tenim en
10 comú el 99%. I l'única garantia d'una vida autònoma, lliure i
11 digna.

12
13 Aspirem a transformar-nos -oportunitat que ens dóna
14 l'Assemblea Nacional- per poder després, en aquest context,
15 ser capaços i capaces de trencar amb l'arbitrarietat, canviar la
16 realitat i establir un nou marc des d'on impulsar l'alternativa.
17 Per fer-ho, per dibuixar aquest nou mapa, hem d'explorar més
18 enllà de les fronteres d'ICV, com a part de la ruta que cal
19 seguir, i saber amb qui ho volem fer: persones individuals,
20 entorns de la comunitat educativa, de la salut, vells i nous
21 aliats com els sindicats, plataformes emergents, moviments i
22 entitats socials que lluiten i construeixen pràctiques carregades
23 d'alternativitat. Aquesta energia ciutadana que ens alimenta,
24 junt amb les idees, propostes i el treball en comú que tinguem
25 capacitat d'assolir entre tots i totes, serà el que acabarà
26 definint el nostre marc d'actuació per als propers anys.

27
28 Tenim les esperances més radicals, sabem que és possible,
29 des de la lògica de les persones, canviar la vida; i sabem que
30 la nova societat s'ha de construir des dels drets socials
31 universals i les dinàmiques de cooperació comunitària.

32 33 **3.2.Reconstruïm els drets socials i l'autonomia** 34 **personal.**

35
36 L'ofensiva neoliberal ens obliga, com mai, a defensar els drets
37 socials i l'autonomia personal. El futur ens exigeix nous
38 plantejaments que situïn els drets socials, més enllà de la
39 simple resistència, en el marc d'un nou paradigma de
40 prosperitat ecològica i compartida. Per això, la 10a Assemblea
41 Nacional ha d'esdevenir el punt de partida per repensar a fons
42 les claus de la reconstrucció dels drets socials i l'autonomia
43 personal. En una societat que la volem lliure, ecològica,
44 equitativa i plenament democràtica, cal que abordem les
45 respostes i en definim les aspiracions de forma compartida.

46
47 És, doncs, un mandat de la 10a Assemblea Nacional la
48 realització d'una **Convenció Nacional, en clau propositiva i**

1 **d'innovació programàtica sobre els drets socials i**
2 **l'autonomia personal en el si d'ICV, per a la tardor de 2013.**

3
4 **1. Impulsar la Renda Garantida de Ciutadania.**

5
6 La crisi econòmica no només ha provocat un empobriment
7 general de la població sinó, també, una major desigualtat. Que
8 la crisi faci més gran la distància entre rics i pobres fa evident
9 la necessitat de redistribuir els costos de la crisi. Exigir més a
10 qui més té, és responsabilitat de les institucions públiques.

11
12 Els indicadors socioeconòmics posen de manifest
13 l'empobriment de nous sectors i l'enduriment de les condicions
14 de vida per a aquelles persones que ja vivien en situació de
15 pobresa. L'empobriment de la població demostra que no
16 podem seguir amb la dinàmica injusta i inútil de les retallades
17 en l'Estat de Benestar, que ens porten més crisi i recessió.

18
19 Cal acabar amb els privilegis i posar en marxa un nou
20 contracte social per mitjà d'una fiscalitat justa i progressiva.
21 Des d'una dimensió ètica és inadmissible que les reformes
22 necessàries per frenar i pal·liar els desgavells de l'economia
23 especulativa, vagin adreçades a l'empobriment de la
24 ciutadania. Els efectes perversos de les polítiques neoliberals
25 es constaten en el patiment, l'empobriment i la pèrdua
26 d'oportunitats de totes les generacions actuals.

27
28 La resposta urgent davant les situacions de pobresa ha de ser
29 la Renda Garantida de Ciutadania que asseguri els mínims
30 d'una vida digna a la ciutadania.

31
32 **2. Defensar el dret a l'habitatge contra els desnonaments.**

33
34 Un dels drets més vulnerats per la crisi econòmica i financera
35 s'ha produït en el dret a l'habitatge. Els efectes més dramàtics
36 han recaigut sobre les últimes persones en ingressar als
37 mercats hipotecaris, que han estat les primeres en patir les
38 conseqüències de l'esclat de la bombolla especulativa.

39
40 El comportament antisocial de les entitats bancàries i una
41 legislació no ajustada a un context de crisi intensa i
42 perllongada en el temps, han provocat una situació d'alarma
43 social. Aquestes entitats són rescatades amb diners públics
44 sense cap contrapartida social ni exigència vers el gran estoc
45 d'habitatges buits.

46
47 Les plataformes d'afectats per la hipoteca i diferents entitats
48 socials han denunciat reiteradament que els procediments
49 d'execució hipotecària massius deixen les persones en una

1 absoluta indefensió, el que comporta una violació sistemàtica
2 dels drets humans.

3
4 Cal abordar la problemàtica amb mesures legislatives que
5 proposin solucions al drama social dels desnonaments i que
6 regulin el mercat immobiliari implementant la dació en
7 pagament, abolint el desnonament exprés, creant el fons social
8 d'habitatge, impulsant el lloguer social... Fins que les reformes
9 estructurals no estiguin plenament en marxa, cal la suspensió
10 de tots els desnonaments en casos d'insolvència sobrevinguda
11 i residència habitual.

12 13 3. Defensar els drets laborals contra l'atur i la precarietat.

14
15 Malgrat que en aparença la dreta política europea podia
16 semblar compartir l'ordre dissenyat a l'Europa social, les
17 receptes doctrinàries del neoliberalisme implementades durant
18 la crisi, apunten a la desarticulació del model social per obrir
19 pas al compliment del somni neoliberal: la intervenció nul·la
20 dels poders públics en l'economia. Per tant, a la privatització
21 de tot allò que pertany a la dimensió pública, amb l'objectiu
22 d'obrir mercats i generar més riquesa privada a mans d'una
23 minoria. En definitiva, un espoli a la classe treballadora.

24
25 Cal seguir reivindicant la col·lectivitat, posar en valor la
26 solidaritat de classe treballadora contra qui vol desqualificar-la.
27 El treball contribueix a la cohesió social i així ha de seguir sent.

28
29 El dret del treball ha contribuït a la justícia social i a reduir les
30 discriminacions en les relacions de treball. Amb la
31 desregulació de les relacions laborals, se li retorna a
32 l'empresariat gairebé la plena autoritat, tot per imposar un nou
33 model sense més regles que la de l'interès especulatiu i
34 lucratiu. Sota el drama de l'atur s'ha pretès justificar la
35 destrucció dels drets laborals amb reformes que no creen
36 ocupació, sinó que ofereixen més facilitats per a la regeneració
37 de plantilles laborals amb costos molt més inferiors.

38
39 Cal posar les bases per a un nou model productiu basat en el
40 coneixement (i no en l'especulació i el guany ràpid), la
41 qualificació professional, l'estabilitat i qualitat de l'ocupació,
42 qualitat de la producció, la distribució equilibrada de beneficis,
43 la innovació i la recerca i la millora de la gestió empresarial.

44
45 Un nou model social haurà de superar les discriminacions
46 estructurals. La desregulació laboral deteriora els drets de les
47 dones tant en el treball productiu com en el reproductiu. Les
48 accions positives en relació a la protecció de la maternitat, la
49 conciliació familiar i la cura s'han deteriorat. Les dones són les

1 que més parcialitat i temporalitat pateixen en els seus
2 contractes (el 78% dels contractes a temps parcial eren
3 ocupats per dones el 2011 a Catalunya). Les receptes
4 neoliberals aplicades no propicien l'estabilitat laboral, ni
5 redueixen el biaix de gènere en la precarietat laboral. Tot el
6 contrari.

7
8 Cal defensar el nostre sistema públic de pensions, distributiu,
9 de repartiment, contributiu i solidari. Cal lluitar contra la
10 "venda" del negoci de les pensions perquè suposaria posar en
11 perill un dels pilars de l'Estat de Benestar i del model social.
12 Les pensions són la garantia de supervivència i de benestar de
13 milions de persones presents i futures, el risc de
14 desmantellament del sistema públic és una amenaça
15 inadmissible de la depredació neoliberal als drets de la
16 ciutadania.

17
18 La protecció per atur és un dret i cal denunciar la
19 criminalització que se'n fa de les persones beneficiàries
20 mitjançant propostes com l'obligatorietat de participar en
21 activitats per la comunitat. Les rebaixes i els retrocessos en la
22 percepció de la prestació són una mostra més de la
23 insensibilitat social de la dreta i de la seva estratègia de
24 transferir els costos de la crisi a treballadors i treballadores.
25 Cal reformular un sistema de protecció per desocupació
26 efectiu, equitatiu i facilitador de la reincorporació al treball a
27 través de mecanismes que promoguin la qualificació
28 professional cap a un nou model productiu de prosperitat
29 ecològica i compartida.

30 31 4. Defensar el dret a la salut contra la mercantilització i el 32 negoci.

33
34 A Catalunya i a Espanya s'està portant a terme una estratègia
35 de deteriorament de la sanitat pública per tal d'estimular
36 l'expansió del negoci privat. Cal combatre l'ofensiva ideològica
37 neoliberal i fer pedagogia sobre els impostos i incentivar el
38 rendiment de comptes a la ciutadania sobre l'ús dels recursos
39 públics en l'àmbit de la salut. Volem un sistema de salut públic
40 finançat amb impostos, amb un govern democràtic i participatiu
41 i amb mecanismes que garanteixin la transparència i la
42 rendició de comptes, on la gestió del coneixement es basi en
43 les necessitats dels pacients i de la ciutadania i no en les del
44 mercat.

45
46 A Catalunya, el govern de CiU va iniciar la seva ofensiva amb
47 el tancament de CAPs, quiròfans i llits hospitalaris per acabar
48 implantant el sistema de repagament de l'euro per recepta. Cal
49 continuar expressant la insubmissió respecte a taxes o

1 impostos sobre la malaltia, que promouen el govern català i
2 l'Estat, en tant que suposen un barrera d'accés a les
3 prestacions i una limitació del dret a la salut. No tenen utilitat
4 per racionalitzar el consum de medicaments i, per contra,
5 posen en perill els principis d'equitat i justícia social i posen en
6 risc les persones amb menys recursos i més malaltes.

7
8 Les mesures legislatives impulsades en el Reial decret del
9 govern central representen també la fi del dret universal a la
10 salut (exclou les persones indocumentades, els joves majors
11 de 26 anys que no hagin treballat, les persones que treballin
12 en l'economia informal i les dones que es dediquen a les
13 tasques domèstiques). Mesures com aquesta provocaran el
14 col·lapse del servei d'urgències, la prevenció de determinades
15 malalties i deterioraran les condicions de treball dels i les
16 professionals del sector.

17
18 Cal acabar amb els casos de corrupció d'alts directius
19 d'empreses públiques que han utilitzat recursos públics en
20 benefici d'interessos privats.

21 22 5. Educació per una societat lliure, justa i digna.

23
24 Una societat serà més lliure en la mesura que la ciutadania
25 que la conforma té la possibilitat d'accedir a oportunitats de
26 formació i de creixement que satisfan les seves necessitats
27 personals i col·lectives. A la pràctica, això significa entendre
28 que l'educació és un procés que ens acompanya al llarg de
29 tota la vida i que cada persona ha de tenir la possibilitat de
30 participar d'aquest procés des dels inicis fins al final. Cal
31 reivindicar, per tant, aquells moments i espais que
32 tradicionalment no han format part del nucli de l'acció
33 educadora i incloure'ls.

34
35 Un d'aquests moments és l'educació infantil, una etapa amb
36 sentit ple que ens exigeix recordar la importància de l'educació
37 per damunt de l'ensenyament. En l'educació infantil descobrim
38 el valor de l'educació més enllà de l'escola, construïm un espai
39 en el qual cal encetar la formació d'un esperit crític, el domini
40 del pensament científic, lluny de l'adoctrinament. En l'educació
41 infantil cal posar els fonaments del desenvolupament de
42 persones que saben construir les seves pròpies respostes
43 enmig d'una societat de la informació i del coneixement que és
44 complexa i diversa.

45
46 Altres moments se situen al llarg de la vida adulta. Cada
47 persona adulta ha de gaudir d'oportunitats per enriquir el seu
48 bagatge de sabers que li permetin sentir-se més lliure enfront
49 de la complexitat i la diversitat. Aquí rau la importància de

1 l'ensenyament de llengües, de la formació professional -
2 especialment en temps de crisi econòmica- dels
3 ensenyaments artístics, de la formació en tecnologies de la
4 informació i del coneixement i la necessitat d'uns serveis
5 d'orientació i d'informació que facilitin l'accés de la persona
6 adulta a aquell espai que millor li escau.

7
8 Ahora, una societat serà més justa si és capaç, entre d'altres,
9 de fer de l'ensenyament obligatori una aposta per l'equitat. Un
10 ensenyament que, per damunt de tot, és educació i que situa
11 la comunitat educativa com a nucli del seu projecte i el
12 reconeix com a subjecte actiu clau per a l'èxit. Educar durant
13 l'ensenyament obligatori no ha de suposar una discriminació
14 sota cap principi i per aquest motiu cal vetllar per la gratuïtat i
15 la igualtat en l'accés des d'un sistema públic garant d'aquesta
16 justícia. Una societat justa reclama que el seu sistema
17 d'ensenyament obligatori inclogui una càrrega ètica basada en
18 els valors democràtics i de compromís amb la comunitat.
19 L'educació de l'ensenyament obligatori ha d'apostar per la
20 comprensibilitat enfront de la selecció, per la ciutadania
21 democràtica enfront del mercat competitiu.

22
23 Per últim, la construcció d'una societat digna implica que tota
24 persona ha de sentir que el dret a l'educació li pertany, que ha
25 d'exercir-lo amb plenitud. Per això cal superar factors que
26 obstaculitzen, com la desigualtat territorial, una planificació
27 educativa realitzada des d'una lògica de sistema dual i no
28 públic. Retallar despesa en educació significa vulnerar la
29 dignitat de molts ciutadans que veuen limitada la seva
30 capacitat de fruit del que hauria de ser un dret. Cal reivindicar
31 una pedagogia que situa el creixement integral de la persona
32 en la seva comunitat com a fita principal i que fa del procés
33 educatiu una formació per a una ciutadania activa, crítica,
34 participativa i transformadora.

35 36 6. Cultura per a l'emancipació personal i col·lectiva.

37
38 La cultura pot i ha de participar d'aquesta aposta per un
39 benestar social i participar de la construcció de la nova
40 societat. Sense cultura un país no pot arribar a ser lliure.
41 Necessitem que la transformació social a través de la cultura
42 se sustenti en quatre valors: la redistribució pública
43 d'oportunitats, l'empoderament i l'autonomia personal, el
44 reconeixement de la diversitat i les diferències i la construcció
45 de vincles solidaris.

46
47 Aquests valors ens fan efectius quatre principis: una ciutadania
48 activa i compromesa, una política dialogant, reflexiva i que
49 cerqui complicitats, una cultura que interroga i transforma i una

1 política pública que aposta per la confiança, la participació i la
2 democràcia cultural avançada.

3
4 Aquesta nova mirada de la cultura i el seu retorn social com a
5 valor públic de la cultura ens ha de permetre identificar,
6 destacar i cercar la seva vinculació als valors permanents, com
7 l'equitat i la justícia, i que podríem situar en: identitat i valors
8 col·lectius; capital social: inclusió, participació ciutadana i acció
9 col·lectiva; reconeixement i gestió del conflicte; revaloració
10 dels públics, desenvolupament autònom i promoció de la
11 creativitat de les persones.

12
13 Un nou horitzó per la cultura: una cultura oberta, moderna, que
14 formi una ciutadania crítica (transformació social), que sigui
15 pilar del benestar (llibertat i emancipació) i afavoreixi la sortida
16 de la crisi (desenvolupament sostenible) d'una altra manera.
17 Una certificació: la cultura no és una despesa, és una inversió.
18 Un desig: la cultura ens ha de permetre que allà on veiem cinc
19 arbres hi puguem veure un arbre, un arbre, un arbre, un arbre i
20 un arbre.

21 22 7. Autonomia personal per a la transformació social.

23
24 L'eix de pensament sobre el que sempre han girat tots els
25 discursos vinculats a la "discapacitat" i a la "dependència"
26 tenen a veure amb la qüestió de les suposades "capacitats" de
27 l'individu, enteses aquestes, en darrer terme, com la mesura
28 de la "productivitat". En tant que l'individu no resulta productiu
29 es naturalitza la seva pèrdua de ciutadania; el seu cos és
30 defectuós, no pot participar del mercat laboral i l'ajudarem amb
31 un assistencialisme gracieble reduint les seves dimensions
32 vitals a les de la mera supervivència. Aquesta amputació de
33 ciutadania de les persones que necessiten suports per dur a
34 terme les activitats quotidianes s'articula en un model d'atenció
35 que obvia que no hi ha dignitat humana possible si no es
36 garanteix la presa de decisions sobre l'accés al propi cos, la
37 intimitat i les activitats quotidianes en general.

38
39 El canvi de mirada i de valors per començar a capgirar tot
40 aquest estat de coses es fonamenta en substituir com a eix de
41 pensament la "capacitat" per la "dignitat". La dignitat és
42 intrínseca a la condició humana i ens uneix en tant que tothom
43 té exactament la mateixa dignitat. En canvi, les capacitats no
44 són una característica pròpia de l'individu sinó el fruit de la
45 interacció d'aquest amb el medi social. Quan es valora i
46 cataloga algú en funció de les seves capacitats s'està estenent
47 una cortina productivista i homogeneïtzadora que no accepta
48 la diversitat humana i vol obviar la responsabilitat social en les
49 situacions de subciutadania. Tots els cossos funcionen de

1 manera diferent i un mateix cos també va canviant la seva
2 funcionalitat al llarg dels cicles vitals i d'infinitat de
3 circumstàncies. Però algunes maneres de funcionar, aquelles
4 que no resulten "productives", són objecte de discriminació,
5 manca d'igualtat d'oportunitats i reducció de la vida a la mera
6 supervivència. D'aquestes persones discriminades per les
7 seves diferències funcionals en diem "persones amb diversitat
8 funcional". No es tracta d'un exercici de correcció política, sinó
9 d'un element més per anar reorientant el pensament des de
10 l'eix "capacitat" a l'eix "dignitat".

11
12 Els elements fonamentals per aconseguir aquesta convivència
13 fraternal de tota la diversitat de cossos i maneres de funcionar,
14 sense discriminació ni obstacles a la igualtat d'oportunitats
15 són: l'escola inclusiva, l'accessibilitat universal i el disseny per
16 a tothom i la vida independent (assistència personal i
17 tecnològica).

18
19 Amb aquests suports garantim els drets de les persones amb
20 diversitat funcional, rescabalem la llibertat de les dones de
21 l'entorn familiar i dignifiquem les condicions laborals de
22 professionals, tot generant economia no deslocalitzable, amb
23 valor afegit i molt eficient.

24 25 8. De l'acollida a la convivència intercultural i la igualtat de 26 drets.

27
28 Catalunya és diversa i aquesta és una realitat que no canviarà,
29 la majoria de persones immigrants que viuen a Catalunya
30 porten anys aquí, coneixen la llengua, l'entorn, el funcionament
31 social, els codis culturals, etc. Els seus fills i filles han nascut a
32 Catalunya, per tant, ara és el moment de passar de l'acollida a
33 la integració, entesa com l'adquisició de drets i la normalització
34 de la diversitat, així com de treballar en la creació d'un
35 nosaltres inclusiu i plural que integri la diversitat. Les persones
36 immigrants han de ser percebudes com a actors socials, amb
37 capacitat crítica, i deixar de percebre'ls com a receptors de
38 serveis públics. I entre tots i totes, a través de la interacció,
39 crear una societat de convivència intercultural.

40
41 Tot i haver deixat de ser un país d'immigració per tornar a ser
42 un país d'emigració, el govern central prioritza en les seves
43 polítiques el control de les fronteres i les expulsions enfront de
44 les polítiques d'integració i acomodació. Cal visibilitzar aquest
45 canvi de tendència en les migracions per posar de manifest el
46 contrasentit de les polítiques migratòries que s'estan abordant i
47 la necessitat de posar l'accent en la convivència intercultural, i
48 parlar de les migracions des d'una perspectiva positiva.

1 Aquest canvi de tendència en els fluxos migratoris (hem passat
2 de ser un país d'immigració a un país d'emigració) fa que el
3 moment actual sigui idoni per afrontar, paral·lelament a allò
4 esmentat, aquelles problemàtiques i/o situacions sense
5 resoldre que afecten específicament la immigració; per tant,
6 parlem de nous reptes però de velles reivindicacions com són:
7 el tancament definitiu dels CIES, garantir el dret d'asil,
8 reconèixer el dret a vot de les persones migrades, lluitar contra
9 la doble discriminació que pateixen les dones migrades...

10
11 Cal, també, promoure una ciutadania bel·ligerant i exigir que
12 se sigui bel·ligerant institucionalment, amb qualsevol
13 manifestació xenòfoba o racista. S'ha de rebutjar públicament,
14 i amb arguments clars, qualsevol iniciativa i/o proposta política
15 que cerqui discriminar les persones en situació irregular i/o pel
16 fet de ser immigrants, i qualsevol iniciativa que utilitzi com a
17 justificació de la crisi la necessitat de prioritzar primer la
18 ciutadania autòctona.

19
20 9. Joventut: dret a l'emancipació i pacte de solidaritat
21 intergeneracional.

22
23 Joventut i crisi són dos aspectes íntimament relacionats. En
24 temps de crisi la joventut es converteix en el paradigma de les
25 pors col·lectives: desocupació, retallades en educació i
26 reforma laboral. Les taxes d'atur juvenil –superiors al 50% tant
27 a Catalunya com a Espanya- haurien de ser el primer
28 problema del nostre país. Per això les polítiques de joventut no
29 poden ser ni marginals ni perifèriques, sinó que han de ser un
30 dels eixos centrals de superació de la crisi. Només sortiran de
31 la crisi les societats que inverteixin en R+D+I, en definitiva les
32 que inverteixin en la seva joventut.

33
34 Cal reinventar les polítiques de joventut. Als 80 la base era la
35 participació democràtica, la lluita contra l'atur i l'exclusió social;
36 als 90 es va posar èmfasi en el temps lliure i la formació; el
37 2000 es va començar a parlar de polítiques de ciutadania o
38 emancipació i de les noves formes de participació. Quina ha
39 de ser la base de les polítiques de joventut el 2012?

40
41 El que ha quedat clar és que mitjançant defenses aferrissades
42 de projectes com Eurovegas no es generarà ocupació per a la
43 gent jove al nostre país i molt menys encara ocupació de
44 qualitat. Es fa evident que amb la reforma laboral del PP, amb
45 d'altres suports més o menys explícits, no crearem ocupació ni
46 ocupació de qualitat per a la gent jove, sinó que el que fem és
47 un atac frontal contra la dignitat de les persones i sobretot de
48 les persones més joves, que són condemnades a una situació
49 de precarietat laboral i de precarietat, en definitiva, vital.

1 Perquè la precarietat laboral no porta a res més que a la
2 manca d'accés a l'habitatge i una vida restringida, que trenca
3 l'emancipació del jovent. L'emancipació segueix sent un dret
4 pendent i no renunciarem a tenir drets complets.

5
6 És important que discutim també sobre el model d'empresa, ja
7 que cada cop més joves opten pel model cooperativista i
8 solidari, malgrat que l'accés al crèdit de les entitats financeres
9 rescatades no arriba per cap via. La responsabilitat social i
10 ambiental de les empreses, més enllà de l'obtenció de
11 beneficis, són part del nou model productiu amb voluntat de
12 generar valors d'equitat i justícia social i una implantació de les
13 empreses integrada en el territori.

14
15 Cal fer èmfasi en la fuga del jovent del món rural a l'urbà i
16 sobretot cap a l'estranger. La generació millor formada en
17 dècades passa a ser la que té menys oportunitats, per la qual
18 cosa perdem el retorn a la societat del coneixement i el capital
19 humà teòricament amb més anys per endavant.

20
21 Cal articular un Pacte de Solidaritat Intergeneracional (PSI)
22 basat en crear sinergies entre joves i adults (i a l'inrevés) per
23 repartir millor els recursos de què disposem i compartir el
24 treball, la formació, el temps, l'espai públic, l'espai privat,
25 l'emprenedoria, la creativitat, les competències digitals, els
26 impostos, la democràcia.

27
28 Els governs han de fer polítiques per lluitar contra l'atur juvenil
29 perquè tenen responsabilitats en la gestió de la crisi
30 econòmica i social que estem vivint, que agreuja les
31 condicions de la gent jove. Alhora, cal repensar els espais
32 comuns i plataformes, com els consells de joventut, per situar-
33 los en el conflicte social, garantint un vincle entre la lluita social
34 i la interlocució amb les institucions democràtiques. Ser més
35 joves associats i més polititzats és una manera de canalitzar
36 inquietuds i transformar la societat sense caure en paranys de
37 desafecció.

38 39 10. El feminisme per defensar i ampliar els drets socials.

40
41 Avui, el progrés assolit en matèria de drets socials, que han
42 esdevingut en major benestar, està amenaçat per la lògica del
43 capitalisme salvatge i depredador que ha emprès la croada
44 contra aquests drets i benestar per retornar-nos a un ordre
45 social de major discriminació i subordinació sexista. Obeint a la
46 doctrina d'aprimar i fer més austera la intervenció pública per
47 transferir-la al mercat privat, l'ofensiva neoliberal ha
48 desmantellat serveis públics i ha imposat canvis legislatius que
49 releguen les dones a retornar als rols tradicionals de gènere.

1 Tot allò que ja no vol assumir "l'Estat", ho han d'assumir les
2 famílies i, en conseqüència, les dones. Així mateix s'han
3 abandonat les (minses i incipients) polítiques públiques
4 d'igualtat de gènere.

5
6 Retallar drets socials és retallar les dones. Ho és en el
7 desmantellament de l'Estat de Benestar (serveis socials,
8 treballs de cura a l'autonomia, salut, educació), en els
9 retrocessos dels drets laborals i, també, en els drets civils.

10
11 Més enllà de l'ofensiva del neoliberalisme econòmic, patim, a
12 més, l'onada ultraconservadora que pretén imposar dogmes i
13 creences alterant les llibertats personals. La necessitat de
14 l'estat laic continua sent avui una reivindicació per evitar
15 l'intrusisme inacceptable de les doctrines ultraconservadores al
16 nostre estat de dret. Avui, tenim més evidències de la
17 necessitat de transformar l'ordre social, els patrons culturals i
18 socials hegemònics i que són l'expressió de les diferents
19 formes de discriminació i violències.

20
21 La participació i la influència de les dones en tots els àmbits
22 polítics, econòmics i socials ha estat un llarg camí, del qual
23 ens queda molt a fer. El desmantellament de drets, però, ens
24 obliga a confrontar des de l'activisme social i polític.
25 L'organització dels nostres projectes de vida, d'allò comunitari,
26 d'allò públic s'ha de reconstruir des de les propostes
27 alternatives, des de l'equitat de gènere i la justícia social, per a
28 la inclusió i la cohesió social i amb la política.

29
30 Així doncs, les aportacions del feminisme a les alternatives en
31 matèria de drets socials s'articulen des de la incorporació de
32 l'equitat de gènere per a consolidar els canvis necessaris en la
33 societat:

- 34
35 • Equitat en les polítiques públiques: la perspectiva de
36 gènere incorpora les demandes i especificitats de les dones
37 en la salut, l'educació, la cura,
38 l'acció social, la cultura, la diversitat d'origen, funcional i
39 sexual...
- 40
41 • Equitat en els treballs, en els usos del temps i la
42 corresponsabilitat: la igualtat entre homes i dones ha de ser
43 efectiva en els àmbits dels treballs remunerats,
44 reproductius i de cura.
- 45
46 • Equitat per a l'autonomia, la llibertat i la participació política
47 i social: la participació a la vida pública, l'exercici dels drets
48 socials i les llibertats, la participació en la presa de
49 decisions o és amb les dones o no és democràtica.

4. Dret a decidir i catalanisme popular. Alternatives al nacionalisme conservador i a la recentralització

4.1. L'inici d'una nova etapa.

Durant els darrers trenta-cinc anys de democràcia el catalanisme, de forma majoritària, ha acceptat l'autogovern en el marc de la Constitució. Ha estat un període positiu de recuperació i construcció de l'autogovern, en el qual Catalunya ha liderat el procés de descentralització de l'Estat. Aquesta etapa autonomista s'ha esgotat, ara estem en una nova fase.

Els resultats de les eleccions del passat 25 de novembre suposen l'inici d'una nova etapa en la qual els principals objectius són superar la crisi i les polítiques d'austeritat i l'exercici del dret a decidir.

Catalunya es troba en una etapa post-autonòmica, la situació actual, amb un Estatut devaluat per la sentència i el procés de recentralització, és rebutjada de forma molt àmplia per la majoria de la societat catalana, tant per aquells que volen la independència com per la majoria dels que volen mantenir el vincle amb l'Estat espanyol.

Ens trobem a l'inici d'una etapa constituent en la qual cal qüestionar les relacions amb l'Estat, però també el model econòmic i de societat i el model polític de les darreres dècades. Una nova etapa que hem de viure, malgrat totes les dificultats del moment, amb il·lusió i esperança perquè suposa una oportunitat per construir un nou marc institucional i un nou model social.

Hem de ser conscients, a la vegada, que la crisi de les sobiranes nacionals també té a veure amb la globalització neoliberal i els processos d'integració econòmica. La recuperació de la sobirania popular requereix de l'articulació d'un gran bloc europeu, no només monetari sinó també polític, fiscal, de transferències i ciutadà. No és casualitat, que malgrat la recentralització a la que està sotmesa l'Estat, el "centre" sembli més dèbil políticament que mai i que els estats de la perifèria de la zona euro semblin haver perdut tot marge de maniobra.

Dels resultats de les eleccions del 25 de novembre, pel que fa a l'objectiu de l'exercici del dret a decidir, se'n poden extreure les següents conclusions:

- 1 • Mas va fracassar en l'objectiu d'aconseguir una majoria
2 "excepcional" per impulsar la "transició nacional", malgrat el
3 plantejament plebiscitari que es va fer de la consulta
4 electoral.
5
- 6 • La suma de CiU i ERC és inferior, un escó menys, a la
7 suma de l'anterior legislatura i, per tant, clarament
8 insuficient per impulsar pel seu compte el procés per a
9 l'exercici del dret a decidir.
10
- 11 • Al Parlament de Catalunya hi ha una àmplia majoria a favor
12 del dret a decidir, amb tres diputats més que la legislatura
13 anterior i encara més gran si comptem amb el PSC, que
14 formalment diu estar a favor del dret a decidir, malgrat que
15 va votar en contra de la declaració de sobirania i el dret a
16 decidir, aprovada pel Parlament de Catalunya el 23 de
17 gener de 2013.
18
- 19 • La societat catalana està més polaritzada. D'una banda, ha
20 crescut ERC i han aparegut les CUP i, de l'altra,
21 l'espanyolisme també ha crescut, de forma notable
22 Ciutadans i amb menor intensitat el PP.
23

24 I pel que fa als resultats d'ICV-EUiA:

- 25
- 26 • Hem aconseguit els millors resultats de la nostra història
27 amb una proposta clarament favorable al dret a decidir i un
28 projecte nacional integrador tant de sensibilitats federalistes
29 com independentistes.
30
- 31 • Hem crescut notablement a Barcelona i a l'Àrea
32 Metropolitana i també, tot i que amb menor intensitat, a les
33 comarques interiors recuperant, per exemple, la
34 representació per Lleida.
35

36 En conclusió, el resultat de les eleccions deixa clar que el dret
37 a decidir no és patrimoni de cap líder ni d'una ni de dues
38 forces, sinó que cal una àmplia i transversal majoria per
39 impulsar-lo. No hi ha menys majoria pel dret a decidir, com
40 insisteixen alguns sectors contraris al dret a decidir, confonent
41 els resultats de CiU amb la majoria plural que n'és favorable,
42 sinó que s'ha redistribuït el suport cap a posicions més
43 progressistes i més independentistes.
44

45 Les forces que s'han pronunciat clarament a favor del dret a
46 decidir (CiU, ERC, ICV-EUiA i CUP) són una majoria suficient
47 al Parlament, però sense arribar als dos terços que haguessin
48 estat òptims per donar encara més força al procés.
49

1 En conseqüència, l'estratègia a seguir ha de tenir com a
2 objectiu enfortir i ampliar la majoria social i política favorable a
3 l'exercici del dret a decidir. Per a ICV és més important ser
4 més que anar més de pressa, sempre dins el termini de
5 l'actual legislatura.

6
7 ICV-EUiA té un paper fonamental en tant que pot garantir la
8 transversalitat política de la majoria favorable al dret a decidir,
9 més enllà del nacionalisme tradicional, i pot ser clau per
10 trencar els intents, en clau identitària, de "frontisme polític" i
11 polarització social sobre el dret a decidir i l'Estat propi.

12 13 **4.2. ICV, l'esquerra nacional: espai de trobada de** 14 **federalistes i independentistes.**

15
16 ICV volem ser un gran partit de l'esquerra nacional, aspirem a
17 liderar l'esquerra social, verda i nacional per una alternativa
18 d'esquerres a Catalunya.

- 19
20 • Un gran partit de l'esquerra nacional és aquell que
21 representa amb més eficàcia els ideals, les aspiracions i els
22 interessos de les classes populars del país. Defensar les
23 classes populars és defensar Catalunya. Les classes
24 populars necessiten una Catalunya integrada en una UE
25 forta i democràtica.
- 26
27 • Un gran partit de l'esquerra nacional és aquell que fa
28 indestriable avenç social i avenç nacional, que fa de la
29 justícia social i de l'ecologia elements centrals de la
30 construcció nacional. En la situació actual, el rebuig a les
31 retallades i a la recentralització de l'Estat formen part de la
32 mateixa lluita.
- 33
34 • Un gran partit de l'esquerra nacional ha de saber
35 representar la pluralitat de sentiments identitaris presents al
36 conjunt de la societat i la pluralitat d'objectius nacionals que
37 existeixen.
- 38
39 • Un gran partit de l'esquerra nacional és el que no està
40 subordinat a cap partit de l'Estat, perquè posa per davant
41 els interessos de la societat catalana; ni està subordinat a
42 la dreta catalanista amb pactes de govern. L'objectiu de
43 l'esquerra nacional ha de ser esdevenir alternativa de
44 govern i disputar a CiU el predomini dins el catalanisme.

45
46 No som, ni volem ser, una força aïllada a Catalunya, tenim una
47 política d'aliances a l'Estat i a Europa basada en l'establiment
48 de relacions d'igual a igual amb d'altres forces polítiques. I

1 impulsem les relacions amb les altres forces polítiques de les
2 esquerres nacionals, verdes i alternatives, dels Països
3 Catalans, el País Valencià, les Illes Balears i la Catalunya
4 Nord, amb qui compartim objectius comuns en les polítiques
5 socials, ambientals i en la defensa de la llengua i la cultura.

6
7 A ICV hi ha companyes i companys que s'identifiquen amb el
8 federalisme plurinacional, o que voldrien un model confederal
9 o la plena independència. Això per a ICV és una riquesa i una
10 oportunitat de creixement. La pluralitat ens fa més forts i és un
11 motiu d'orgull. Diferents sensibilitats, però una sola política
12 basada en el dret a decidir.

13
14 Per construir una alternativa a la dreta cal sumar persones
15 d'esquerres amb sensibilitats diferents sobre la qüestió
16 nacional, perquè respon a la pluralitat de la societat en general
17 i de l'esquerra en particular. Però, a més, per una força que
18 aspira a la transformació social impulsar un projecte nacional
19 políticament i culturalment integrador és estratègic. Amb la
20 divisió de les classes populars per l'origen, la llengua o la
21 identitat nacional no hi ha ni transformació social ni projecte
22 nacional d'esquerres possible.

23
24 El projecte nacional que compartim es basa en:

- 25
- 26 • La transformació social. Construir una alternativa a la dreta
27 i a les polítiques econòmiques dominants de caràcter
28 neoliberal i impulsar un model de societat basat en la
29 prosperitat ecològica i compartida.
 - 30
 - 31 • L'estratègia del dret a decidir.
 - 32
 - 33 • L'objectiu de l'estat propi en el marc d'un estat federal o
34 confederal, o directament d'Europa.
 - 35
 - 36 • I la coincidència estratègica en el fet que després del
37 trencament del pacte constitucional és el moment de
38 plantejar el conflicte amb l'Estat per refer el pacte sobre
39 noves bases o, si no és possible, per assolir la plena
40 sobirania.

41
42 Un federalisme simplement declaratiu o reactiu davant
43 l'independentisme, com el del PSOE, i no enfrontat clarament
44 al centralisme i a l'espanyolisme no afavoreix ni a Catalunya ni
45 al projecte federal.

46
47 Tancar la porta definitivament a la via federal o confederal,
48 com es fa des de determinats sectors independentistes, és un
49 error. La negociació i el pacte sempre són vies raonables per

1 resoldre els conflictes nacionals i les solucions unilaterals no
2 corresponen a l'actual moment històric (globalització,
3 interdependència i integració europea).

4
5 I rebutjar la possibilitat de la independència també és un error,
6 és una opció que molta gent, fins i tot provinent del
7 federalisme, veu com a possible o necessària davant el rebuig
8 de l'Estat a atendre les demandes catalanes i la negativa a
9 qualsevol encaix de Catalunya en l'Estat que no passi per
10 l'actual marc constitucional interpretat segons la sentència del
11 TC sobre l'Estatut.

12
13 En aquests moments els federalistes no poden negar la
14 possibilitat de la independència si fracassa el pacte i ho
15 decideix una majoria àmplia de catalans i catalanes, i els
16 independentistes no poden rebutjar el pacte federal com un
17 avenç objectiu per a les llibertats nacionals.

18
19 La síntesi del federalisme plurinacional que assumeix
20 plenament el dret a decidir i de l'independentisme gradualista
21 no essencialista són fonamentals per impulsar un catalanisme
22 alternatiu al nacionalisme conservador. Per a ICV l'adversari
23 del catalanisme, tant federalista com independentista, és
24 l'espanyolisme i el centralisme.

25
26 Aquesta voluntat d'entesa entre federalistes i independentistes
27 també la projectem al conjunt de les esquerres, doncs per
28 construir l'alternativa al govern de CiU, federalistes i
29 independentistes han de confluïr en un programa compartit.
30 ICV vol impulsar un catalanisme per al segle XXI, que recuperi
31 un concepte del segle XX, el catalanisme popular, com a
32 alternativa al catalanisme conservador ara dominant.

33 34 **4.3.El fil roig del catalanisme popular: idea de** 35 **país, model socioeconòmic i horitzó nacional.**

36
37 El catalanisme ha estat un gran moviment social, cultural i
38 polític arrelat en les classes populars, que ha estat fonamental
39 per preservar la identitat nacional de Catalunya, per assolir
40 l'autogovern i per impulsar la transformació del país. El
41 catalanisme sempre s'ha caracteritzat per dues grans idees: la
42 defensa de la identitat, articulada entorn la llengua, la cultura i
43 uns certs valors transversals i, sobretot, per la voluntat
44 d'autogovern.

45
46 El catalanisme conservador ha intentat, al llarg de la història,
47 monopolitzar els orígens del catalanisme. Per altra banda,
48 sectors de l'esquerra van vincular, erròniament, el catalanisme
49 amb la dreta i la burgesia.

1 El fil roig del catalanisme popular passa, durant els segles XIX
2 i XX, per expressions polítiques com el republicanisme, el
3 federalisme i els partits vinculats al moviment obrer o, a finals
4 del franquisme, per l'Assemblea de Catalunya; i per moviments
5 socials i culturals molt diversos com el sindicalisme, el
6 cooperativisme agrari, el moviment dels ateneus populars o
7 l'escola catalana. És un catalanisme que reivindicava la
8 identitat nacional de Catalunya, la llengua i la cultura i, al
9 mateix temps, les llibertats polítiques i els drets dels
10 treballadors i les treballadores.

11
12 Aquest catalanisme popular ha estat històricament confrontat
13 al regionalisme i al catalanisme conservador, el qual des d'una
14 concepció nacional tancada i essencialista, anteposava sovint
15 els interessos de classe als del país. Una dicotomia que avui
16 també es produeix: discursos abrandats a Catalunya contra el
17 govern del PP i acords a Madrid en les polítiques econòmiques
18 i socials.

19
20 El PSUC i l'ENE han estat una expressió genuïna d'aquest
21 catalanisme popular, de la idea que l'emancipació social i
22 l'alliberament nacional de Catalunya eren un mateix procés. El
23 PSUC, a més, va tenir un paper fonamental en la integració de
24 les corrents migratòries d'altres indrets de l'Estat i en la seva
25 identificació amb la realitat nacional de Catalunya.

26
27 La idea central del catalanisme popular era que les classes
28 treballadores i mitjanes havien de liderar la reconstrucció
29 nacional de Catalunya i la recuperació de l'autogovern, que era
30 l'eina imprescindible per millorar les condicions de vida de la
31 ciutadania. La gran lliçó d'aquesta tradició és que les
32 conquestes democràtiques, les conquestes socials i la voluntat
33 d'autogovern i de reconeixement com a nació són
34 indestriables. Per a nosaltres el dilema entre país i esquerra no
35 existeix, el que volem és un país d'esquerres.

36
37 La dreta nacionalista, CiU, ha estat la força dominant a
38 Catalunya durant el darrer període democràtic, tret dels set
39 anys del govern catalanista i d'esquerres. En aquests
40 moments la dreta catalana gaudeix d'hegemonia política,
41 malgrat que la ciutadania, majoritàriament, es defineix
42 d'esquerres (segons el darrer baròmetre del CEO, el 35,9%
43 dels enquestats se situen a l'esquerra, el 18,6% al centre-
44 esquerra i només un 17,1% es defineix de centre i un 7,1% de
45 dreta).

46
47 El catalanisme conservador ha intentat identificar, de forma
48 excloent, Catalunya amb CiU i monopolitzar la construcció
49 nacional i el dret a decidir, la darrera campanya electoral n'és

1 un bon exemple. A més, la dreta catalana ha utilitzat, i ara més
2 que mai, el patriotisme i l'èpica sobiranista per tapar les
3 polítiques concretes d'involució social.

4
5 No hi ha alternativa d'esquerres si no es disputa a la dreta
6 l'hegemonia sobre el catalanisme en tots els camps:

- 7
- 8 • En la idea de país.
- 9 • En el model social i econòmic.
- 10 • En la proposta d'un nou horitzó nacional.

11
12 Quan les esquerres han estat a l'avantguarda del catalanisme,
13 articulant construcció social i construcció nacional, és quan
14 han aconseguit governar i s'han produït els majors avenços
15 nacionals: la Generalitat republicana, la restauració de la
16 Generalitat després de la dictadura franquista o el govern
17 d'esquerres. El nostre objectiu és que l'avenç nacional i la
18 sortida de la crisi es produeixin sota l'hegemonia de la majoria
19 i no sota el domini de classe dels sectors més poderosos de la
20 societat.

21
22 Al bagatge del catalanisme popular cal afegir-hi ara un factor
23 que no estava present a la Catalunya de fa tres dècades: el
24 procés d'integració europea. La integració de l'economia i la
25 societat catalanes en els circuits europeus ha modificat la base
26 material sobre la que cal exercir la sobirania. I la pertinença a
27 la UE modifica la capacitat dels seus membres per prendre
28 decisions unilaterals.

29 **4.3.1. Som una nació. Som un sol poble.**

30
31
32 Per a ICV Catalunya és una nació de ciutadans i
33 ciutadanes arrelada en la història, la llengua i la cultura,
34 que s'ha anat construint amb aportacions molt diverses que
35 han contribuït a conformar una identitat plural. Som una
36 nació en continuat procés de canvi, oberta a diverses
37 aportacions que van conformant una identitat compartida,
38 amb persones d'orígens molt diversos que es van
39 identificant amb el país per l'acollida i les oportunitats que
40 hi ha trobat. I som una nació que sempre ha tingut voluntat
41 d'autogovern.

42
43 La identitat nacional està formada per tot un seguit de
44 valors culturals, socials i ambientals:

- 45
- 46 • El català és la llengua pròpia de Catalunya i malgrat els
47 avenços produïts continua amenaçada per l'ofensiva
48 política i judicial liderada per la dreta espanyolista,
49 contrària a la normalització, que vol impedir que el

1 català sigui la llengua vehicular a l'escola i a
2 l'administració. No compartim la idea d'una Catalunya
3 culturalment i lingüísticament uniforme del nacionalisme
4 essencialista. La diversitat cultural i lingüística és un
5 enriquiment i no una amenaça. La cultura catalana té
6 vocació cosmopolita, europea i integradora de noves
7 aportacions.

- 8
9 • Els valors socials conformen també identitat. Com
10 podem veure, per exemple en els països nòrdics, on un
11 Estat de Benestar fort forma part indestriable de la
12 identitat nacional. A Catalunya valors com la solidaritat,
13 ja fortament arrelada, la igualtat, o ser un país
14 d'oportunitats per als i les joves que ara marxen, han de
15 formar part de la identitat nacional i l'orgull de país.
16
- 17 • La identitat d'un país també la conformen el territori i els
18 valors ambientals. Els paisatges generen vincles
19 emocionals amb el país, de memòria i de construcció de
20 futur. La preservació de la natura i la sostenibilitat
21 ecològica conformen també una determinada idea de
22 nació.

23
24 Els sentiments identitaris de pertinença dels catalans i les
25 catalanes són complexos i superposats. Segons la darrera
26 enquesta del CEO, el 29,6% dels enquestats es considera
27 només català, tant català com espanyol el 35% i més català
28 que espanyol el 28,7%. Aquests sentiments de pertinença i
29 fins i tot un cert desencís o cansament respecte dels marcs
30 propis de la política catalana es donen amb intensitat en
31 sectors gens menyspreables de les classes populars,
32 dinàmica aquesta reforçada per determinats mitjans de
33 comunicació i que pot posar en risc la unitat civil de
34 Catalunya.

35
36 No podem oblidar que, en paral·lel a una major presa de
37 consciència nacional i creixement de l'independentisme en
38 una gran part de la societat, els darrers anys també ha
39 emergit un neoespanyolisme, socialment més progressista
40 que el que representa el PP, que sorgeix com a
41 conseqüència del procés de l'Estatut i que té com a
42 bandera el rebuig a la política lingüística i la confrontació
43 amb el catalanisme. Seria un greu error no tenir en compte
44 que hi ha sectors de la societat catalana que no se senten
45 representats per l'imaginari de país que el nacionalisme
46 dominant ha construït i que sovint obvia els sentiments
47 identitaris diversos que conviuen en la societat.

1 Molt sovint determinades expressions d'antiespanyolitat
2 d'alguns sectors nacionalistes contribueixen a situar el
3 debat en termes d'elecció entre identitats que es presenten
4 com a enfrontades (catalanitat/espanyolitat) i no en el
5 terreny del dret democràtic de la ciutadania de Catalunya a
6 decidir lliurement el seu futur. El debat identitari és el
7 terreny més propici pels qui s'oposen al dret a decidir. És
8 on intenten situar el debat el PP i Ciutadans.

9
10 Davant del risc que el populisme espanyolista arrelhi més
11 encara, ICV ha de jugar un paper d'agent pedagògic sobre
12 la importància de l'autogovern i de la significació del dret a
13 decidir. Sense cap mena de dubte, la pluralitat identitària de
14 la societat catalana és un dels elements a tenir presents en
15 un context de fractura social. A aquesta greu fractura no se
16 li pot sumar ara una fractura identitària, de la mateixa
17 manera que aquesta pluralitat no pot impossibilitar la
18 capacitat d'avançar nacionalment. D'aquí que sigui tan
19 important fer les passes necessàries de forma concertada,
20 sumant i no restant, incloent i no excloent el major nombre
21 possible de voluntats per un projecte nacional compartit.

22
23 La crisi està generant un nou nacionalisme econòmic en
24 molts sectors que creuen que, malgrat compatir el
25 sentiment identitari espanyol, la pertinença a Espanya en
26 les condicions actuals és un llast per superar la crisi i un
27 cost difícil d'assumir. Aquest procés s'està donant també en
28 altres llocs d'Europa, entre regions o nacions relativament
29 més pròsperes en el si d'estats relativament més pobres.
30 Nosaltres som partidaris d'una unió fiscal i de
31 transferències a escala europea.

32
33 La idea que "som un sol poble" continua sent fonamental
34 per garantir la continuïtat de Catalunya com a nació i per
35 plantejar qualsevol repte nacional, especialment en temps
36 de crisi, quan les polítiques de CiU i el PP fracturen la
37 societat.

38 39 **4.3.2. Un nou contracte social: la prosperitat ecològica** 40 **i compartida.**

41
42 El govern de l'Estat avança en el seu projecte
43 recentralitzador amb la coartada de reduir el dèficit, contra
44 els interessos de la majoria. I CiU utilitza els greuges
45 objectius que pateix Catalunya per tapar el canvi de model
46 que està impulsant amb el desmuntatge de les polítiques
47 socials. D'altra banda, la independència no és la solució
48 màgica a la crisi, com tampoc ho és la permanència a
49 l'Estat espanyol, amb una o altra fórmula. L'origen de la

1 crisi és un altre, malgrat que una o altra opció tenen efectes
2 en la situació social i econòmica.

3
4 Per garantir l'avenç nacional cal un projecte social que faci
5 possible una majoria ciutadana que connecti amb l'horitzó
6 d'un Estat propi, en el marc de l'Estat o directament
7 d'Europa, perquè ofereix majors oportunitat de prosperitat,
8 d'una vida millor, d'uns drets laborals i socials garantits,
9 d'un Estat de Benestar fort. En definitiva es tracta
10 d'acompanyar l'avenç nacional d'un nou contracte social
11 que permeti majors oportunitats i una vida millor per la
12 majoria.

13
14 Si la recuperació de l'autonomia va ser una reivindicació
15 assumida per una majoria nacionalment molt diversa com
16 una oportunitat per millorar la vida quotidiana, l'objectiu del
17 dret a decidir també ha d'anar acompanyat d'un projecte
18 social fort. Desmuntar l'Estat de Benestar, privatitzar la
19 gestió de l'aigua i de la sanitat o afeblir l'escola pública i fer
20 encara més residuals l'atenció a la dependència i els
21 serveis socials amb més retallades, com fa CiU, ens porta a
22 la fractura social i per tant impedeix avançar nacionalment.

23
24 El catalanisme popular és també la construcció d'un model
25 social i econòmic alternatiu al capitalisme neoliberal, amb
26 una estratègia pròpia per fer front a la crisi, a les retallades
27 de drets, a les privatitzacions, a l'atur i als desnonament i a
28 la recentralització. Un nou model caracteritzat per la
29 defensa dels drets socials, amb un sistema de benestar
30 fort; per la protecció del medi ambient i per un nou model
31 productiu basat en l'economia verda, cooperativa i solidària.
32 En definitiva, volem que Catalunya sigui un país
33 capdavanter en el camí cap a un nou model de prosperitat
34 compartida i ecològica.

35
36 Per impulsar aquesta política alternativa també cal que
37 tinguem més poder polític, més capacitat fiscal per
38 gestionar els propis recursos i, en definitiva, un Estat propi.

39
40 El catalanisme popular ha de ser l'espai de trobada d'una
41 majoria social àmplia i molt transversal de sectors
42 perjudicats per les polítiques d'austeritat, que va des dels
43 treballadors i les treballadores i les classes mitjanes
44 empobrides per la crisi i les retallades, fins a autònoms i
45 petits empresaris o els pagesos víctimes de la globalització.
46 Una aliança de sectors socials que rebutgen les polítiques
47 d'austeritat i, alhora, volen que Catalunya tingui més poder
48 polític i econòmic, un Estat propi, per fer front a la crisi.

1 Aquesta idea, la construcció d'un model econòmic, ecològic
2 i social alternatiu, és central en la nostra estratègia nacional
3 perquè la CiU més sobiranista coincideix també amb la CiU
4 més neoliberal. I de fet quan més fracassa la política
5 econòmica de CiU, més radicalitza el missatge nacional per
6 desviar el debat sobre la situació social i econòmica.

7 8 **4.3.3. Un nou horitzó nacional: l'Estat propi.**

9
10 Els darrers anys l'eix nacional s'ha desplaçat cap a
11 posicions sobiranistes. Avui a Catalunya hi ha indignació
12 social per les retallades i l'atur, per les polítiques
13 neoliberals, i indignació nacional per la sentència de
14 l'Estatut i el maltractament continuat del govern de l'Estat,
15 així com les continuades campanyes anticatalanistes dutes
16 a terme per la dreta centralista. L'èxit de la manifestació de
17 l'11 de setembre, amb una participació políticament
18 diversa, i el clam a favor de la independència posen en
19 evidència el rebuig majoritari a la situació actual de
20 l'autogovern i la voluntat d'assolir la sobirania.

21
22 Vivim moments de gran incertesa. El que sembla clar és
23 que no hi ha retorn al passat: ni al model econòmic anterior
24 a la crisi, ni a les relacions amb l'Estat anteriors a la
25 sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut.

26
27 Els pactes socials i polítics fets durant la transició s'han
28 trencat i el projecte de l'Espanya plural va ser abandonat.
29 El pacte autonòmic amb Catalunya que es va concretar en
30 la Constitució de 1978 es va trencar per la sentència del
31 TC. El pacte social s'està trencant per la reforma laboral i el
32 procés de desmuntatge d'un Estat del Benestar que encara
33 estava en vies de desenvolupament. I ambdós pactes,
34 nacional i social, es van trencar també amb la reforma
35 constitucional de 2011.

36
37 La sentència va posar fi a l'Estat autonòmic com a marc per
38 a l'encaix entre Catalunya i l'Estat. Paradoxalment en nom
39 de la Constitució, la sentència del TC ha fet fracassar la
40 Constitució com a marc polític i jurídic per articular la
41 diversitat de l'Estat. La sentència també ha deixat, ara per
42 ara, hipotecada l'opció que aspirava a una reforma global
43 de la Constitució en un sentit federal, impulsada pel
44 lideratge de Catalunya, en aliança amb CCAA en les que el
45 sentiment autonomista ha arrelat, reproduint un esquema
46 similar al que va portar a l'aprovació de la Constitució i dels
47 Estatuts.

1 El bipartidisme imperant a l'Estat i la manca de voluntat
2 d'anar més enllà de la majoria de les CCAA, més el rebuig
3 dels nacionalismes basc i català a aquesta via ho fa, avui
4 per avui, impossible. També està esgotat per fer avançar
5 l'autogovern el "peix al cove", les millores en l'autogovern a
6 canvi de suport polític al govern de l'Estat. Avui la majoria
7 absoluta del PP no ho permet i aquesta política està
8 esgotada per aconseguir avenços substancials.

9
10 Estem davant d'un conflicte amb l'Estat i en concret amb el
11 nacionalisme espanyolista. La majoria de la ciutadania de
12 Catalunya ni pot ni vol esperar per fer realitat la seva
13 voluntat de ple autogovern, així ho deixa clar la
14 manifestació del passat 11 de setembre. Un conflicte en el
15 que ICV ha de participar activament amb les seves
16 polítiques i propostes.

17
18 L'exercici del dret a l'autodeterminació pot obrir nous
19 escenaris ara inexistents, pot permetre una negociació
20 d'igual a igual per establir, si fos possible, un nou pacte
21 constitucional.

22
23 Els possibles escenaris davant d'aquesta situació de crisi
24 constitucional són els que deriven d'obrir una nova lògica
25 de pactes, que culminés amb un pacte de caràcter federal,
26 confederal o la independència. O un escenari que no se sol
27 considerar quasi mai: la cronificació de la situació actual
28 amb una retallada constant de l'autogovern per la
29 recentralització. Si es consolidés aquest darrer escenari
30 suposaria la derrota del catalanisme, de tot el catalanisme.

31
32 El federalisme que hem defensat és el federalisme
33 plurinacional que incorpora el dret a decidir i no una versió
34 federal del "cafè per a tothom". Qualsevol proposta federal
35 que no reconegui la realitat plurinacional de l'Estat i el dret
36 a decidir no resol la situació de Catalunya. La via federal
37 que podria resoldre l'articulació de l'Estat passa pel
38 reconeixement de la realitat plurinacional, del dret a decidir
39 i la singularitat de Catalunya (competències, finançament,
40 identitat nacional). Un nou pacte constitucional establert a
41 partir d'una negociació bilateral, amb llibertat i sense
42 imposicions. Un nou pacte basat en la llibertat i no en la
43 subordinació, un pacte de sobirania o de sobirania
44 compartida.

45
46 En cap cas podem repetir un procés com el de l'Estatut. En
47 aquests moments per impulsar un projecte de reforma de la
48 Constitució al Parlament per ser tramitat a les Corts, caldria
49 garanties prèvies per ser debatut i aprovat en els seus

1 eixos fonamentals. Si no, només serviria per provocar més
2 desafecció i incrementar el conflicte.

3
4 Ara no és el moment d'acords parcials, la ruptura del pacte
5 constitucional pot tenir solucions diverses, que depenen de
6 la decisió de la ciutadania de Catalunya i de la voluntat de
7 pacte de l'Estat, però que han de representar realment una
8 nova etapa i per tant han de tenir caràcter constituent. La
9 hipòtesi que no contemplem en cap cas és mantenir la
10 situació actual. Evidentment aquest nou pacte
11 constitucional requeriria d'un doble procés constituent a
12 Catalunya amb l'aprovació d'una constitució pròpia i en el
13 marc estatal d'una nova Constitució de caràcter federal
14 plurinacional.

15
16 Assumim amb tota nitidesa que el projecte federal té
17 enormes dificultats, i que per tant no es pot descartar un
18 escenari d'Estat propi directament en el marc de la UE.
19 Aquest escenari requereix igualment de pactes, d'enteses
20 bilaterals i d'aliances àmplies, tant amb l'Estat com amb els
21 estats de la UE, per donar compliment al mandat
22 democràtic lliurement expressat per la ciutadania de
23 Catalunya.

24
25 No hi ha solució unilateral i ràpida, aliena a la correlació de
26 forces, per resoldre la qüestió nacional.

27
28 ICV continuarà treballant per uns objectius compartits amb
29 totes aquelles forces de l'Estat que puguin compartir amb
30 nosaltres un mateix model d'Estat i a les quals farem arribar
31 la voluntat majoritària a Catalunya d'exercir el dret a decidir.
32 Forces com la Chunta Aragonesista, les forces de
33 l'esquerra galleguista, Compromís al País Valencià o PSM-
34 Iniciativa Verds-EN a les Illes. A més de forces com Equo i
35 IU o les confederacions sindicals de CCOO i UGT, entre
36 d'altres organitzacions socials, amb les quals volem
37 dialogar sobre el model d'Estat.

38 39 **4.3.4. Un nou horitzó europeu: l'Europa dels pobles,** 40 **més democràtica i social**

41
42 Per a ICV l'àmbit de transformacions social i d'exercici dels
43 drets democràtics i nacionals té una dimensió europea
44 fonamental. Avui el capitalisme financer intenta imposar el
45 seu model neoliberal, desregulador i antisocial a tot el món
46 i, en el nostre cas concret, ens imposa moltes mesures
47 injustes valent-se de la preeminència en les actuals
48 institucions europees i de la debilitat competencial i
49 democràtica d'aquestes. Aquests valors prevalen en

1 especial el Consell i la Comissió Europea de les forces
2 polítiques i els valors de la dreta conservadora o de la
3 social-democràtica més acrítica i complaent amb l'actual
4 sistema. Però prima també el disseny mateix de la UE,
5 mancada d'instruments bàsics per fer política econòmica
6 des de l'esquerra. I a la vegada els àmbits nacional i estatal
7 es queden curts per fer possibles les transformacions
8 socials, econòmiques i polítiques que volem. La crisi
9 econòmica està manifestant amb claredat no sols els límits
10 i les contradiccions del model neoliberal de capitalisme i la
11 insuficiència de les sobiranes nacionals per defensar la
12 democràcia i els drets socials, sinó també les profundes
13 asimetries del procés de construcció europea i molt
14 especialment de la institucionalització de la Unió
15 Econòmica i Monetària.

16
17 Però això no ho podem assumir com inevitable: es pot
18 canviar, i ho podem canviar si ens unim i actuem de forma
19 decidida en l'àmbit europeu, al costat de totes les forces
20 polítiques i socials que volen canviar l'actual sistema.

21
22 De forma urgent, ens hem de conjurar per derogar l'actual
23 Pacte d'Estabilitat i Creixement en benefici d'un nou acord
24 econòmic contra la crisi, per l'ocupació, per les
25 infraestructures sostenibles i pels drets socials, compatible
26 amb un espai monetari únic i obert als països de la UE que
27 encara no formen part de la Unió Econòmica i Monetària,
28 alhora que cal reformular l'UEM en el sentit clar de
29 combinar polítiques i instruments fiscals i monetaris i
30 canviar els estatuts del Banc Central Europeu per modificar
31 els seus objectius, incloent el del desenvolupament
32 sostenible i el de la plena ocupació.

33
34 Per a ICV la construcció europea ha de tenir com a
35 protagonistes les ciutadanes i els ciutadans europeus;
36 volem una Europa més arrelada en els seus pobles i ciutats
37 i en les seves nacions i regions -estiguin o no reconegudes
38 com a Estats- com a àmbits més propers de participació
39 política i de projecció dins l'espai comunitari europeu.

40
41 Estem convençuts que per trencar la inèrcia
42 intergovernamental, el pessimisme i els límits que fan,
43 encara, que la Unió Europea sigui valorada i percebuda
44 com un àmbit eminentment econòmic i allunyat dels
45 problemes reals dels europeus i les europees cal posar per
46 davant el protagonisme actiu de la ciutadania.

47
48 Per a ICV la unitat d'Europa no pot ser sols la dels estats ni
49 és una fi per si mateixa, sinó que la veiem com una

1 necessitat per reforçar i aprofundir en la veritable
2 democràcia política i social.

3
4 Una Unió Europea democràtica, social, participativa, federal
5 i solidària és una necessitat per a aquells que, com els
6 homes i les dones d'Iniciativa volem donar una resposta
7 positiva als grans reptes de les societats avançades del
8 segle XXI: la reafirmació i l'extensió de les llibertats
9 personals i col·lectives i dels drets socials dels treballadors i
10 les treballadores, dels i les joves, de la gent gran i d'altres
11 col·lectius desfavorits; l'efectiva igualtat entre homes i
12 dones, la protecció i recuperació del medi ambient; i les
13 polítiques de foment de la pau, la cooperació i la solidaritat
14 entre tots els pobles del món com a objectiu de les
15 polítiques internacionals.

16
17 Per a ICV la construcció europea ha de ser un procés que
18 tendeixi a la progressiva federalització d'Europa, no només
19 en el terreny monetari, sinó també en el terreny polític,
20 fiscal i social. Una Europa entesa com l'Europa dels
21 pobles, en la que els ciutadans i les ciutadanes puguin
22 participar directament i en la que les nacions sense estat
23 però amb un fort reconeixement institucional i polític, com
24 Catalunya, puguin tenir veu pròpia, amb un major
25 protagonisme en la presa de decisions i en l'aplicació de les
26 polítiques comunitàries.

27
28 Volem fer d'Europa un gran espai de democràcia
29 supranacional, una federació de pobles i d'estats, que
30 disposi d'un conjunt de normes, institucions i competències
31 clares i ben definides; una Europa federal que funcioni
32 partint de la base de la separació de poders i avançant molt
33 més en el principi de subsidiarietat; això és que, tant en la
34 formulació com en l'aplicació de les polítiques europees
35 comunes, es tingui en compte i es respecti el paper que
36 correspon a les "regions europees" que a més de poders
37 legislatius, tenen una forta identitat nacional i una clara
38 vocació de participar amb veu pròpia en la construcció
39 europea, com és el cas de Catalunya, que -arribat el cas-
40 pugui aspirar, de forma natural i per decisió democràtica, a
41 constituir-se com un estat més d'una renovada Unió
42 Europea.

43
44 El moment històric català de qüestionament de
45 l'*establishment* ha de ser capaç d'integrar la redefinició de
46 la Unió Europea. Cal obrir un procés constituent també a la
47 UE, no perquè el Regne Unit ho vol, sinó perquè els i les
48 europees es mereixen una UE diferent. ICV proposa fer
49 una convenció europea, on es revisin els tractats i se situï

1 la necessitat de tenir un veritable Estat de Benestar
2 europeu. Sabem que la redistribució de la riquesa s'ha de
3 fer entre rics i pobres, empreses i treballadors, no volem
4 que un estat doni un préstec a un altre amb interessos
5 desorbitats, exigim la taxa a les transaccions financeres,
6 que es tanquin els paradisos fiscals i que els qui més tenen
7 paguin més. No volem solidaritat europea per deixar que
8 l'FMI intervingui una altra vegada a Grècia, la solidaritat per
9 a nosaltres és solidaritat de classe, entre els i les
10 treballadores del sud, del centre i del nord d'Europa; és, en
11 realitat, justícia social.

12
13 Però per aconseguir aquesta solidaritat, aquesta Europa
14 amb un Estat de Benestar real, cal transformar-la
15 democràticament, cal llistes europees transfrontereres i
16 eleccions directes a la Presidència de la Comissió Europea;
17 cal que el Consell sigui una cambra de representació
18 territorial, no un organisme amb poder de veto. Cal un nou
19 govern de la UE. No ja un canvi de majories, sinó un canvi
20 de la pròpia definició del projecte europeu, superador de
21 l'actual, que es fonamenti en la participació i el control
22 democràtic directe per part de la ciutadania, la
23 reconstrucció dels drets socials universals, un model de
24 prosperitat ecològica i compartida, el ple respecte als drets
25 col·lectius dels pobles i la defensa de la pau i els drets
26 humans.

27 28 **4.4. El dret a decidir com a dret democràtic.**

29
30 L'actual fase de la crisi econòmica ha comportat una creixent i
31 ràpida pèrdua de sobirania dels estats i la ciutadania cap a les
32 institucions europees i els mercats. Itàlia compta amb un
33 govern tecnocràtic imposat i Grècia, Irlanda, Portugal i
34 Espanya, de fet, es troben intervingudes. A l'Estat espanyol
35 aquesta dinàmica s'expressa també en forma de
36 recentralització i d'atac del govern del PP contra les
37 autonomies, a les que culpa, falsament, del dèficit i de
38 l'endeutament. Tots aquests processos estan relacionats amb
39 la debilitat i l'escorament cap a la dreta de l'actual UE.

40
41 La lluita contra els atacs socials i contra la recentralització que
42 impulsa el PP tenen un fil conductor: la defensa de la
43 democràcia, de la capacitat de decidir de la ciutadania, de la
44 sobirania popular front als mercats i front al centralisme de la
45 dreta espanyola i també front a la transferència de sobirania a
46 la troika i els mercats.

47
48 Per això reclamem també una consulta popular a Catalunya,
49 com han plantejat CCOO, UGT i altres entitats i plataformes, i

1 exigim un referèndum sobre el Memoràndum que fixa les
2 condicions del primer rescat d'Espanya. Així com reclamen la
3 capacitat de decidir del Parlament i de la ciutadania en totes
4 aquelles polítiques que poden afectar els drets socials.

5 6 **4.4.1. Dret a decidir, cultura federal i sobirania.**

7
8 ICV és una força que assumeix els valors
9 radicaldemocràtics i republicans del federalisme i del
10 sobiranisme d'esquerres: la llibertat, la solidaritat, la
11 fraternitat, l'internacionalisme, el reconeixement de la
12 pluralitat nacional i cultural tant de l'Estat com de la mateixa
13 societat catalana. Un federalisme que es projecta també en
14 el model d'Europa que volem.

15
16 El dret a l'autodeterminació és un dret democràtic
17 irrenunciable i forma part dels valors de la cultura federal i
18 del sobiranisme.

19
20 El dret a decidir, com a estratègia per superar les
21 conseqüències de la sentència del TC i resoldre el conflicte
22 amb l'Estat, ha de ser un punt de trobada fonamental entre
23 federalistes plurinacionals i independentistes, un espai de
24 trobada del conjunt del catalanisme.

25 26 **4.4.2. L'exercici del dret a decidir.**

27
28 A l'Estat espanyol el dret a decidir no està regulat ni, a
29 diferència de països de gran cultura democràtica com
30 Canadà o el Regne Unit, hi ha cap voluntat de permetre un
31 procés com el que es va realitzar al Quebec o ara a
32 Escòcia. Però més enllà de si està legalment previst o no,
33 el dret a decidir té força i legitimitat democràtica quan el
34 reclama una gran majoria social d'un territori identificable.

35
36 El fet que no estigui previst legalment, en aquests
37 moments, el seu exercici no és un argument
38 democràticament acceptable. La legalitat s'ha d'adaptar a
39 la voluntat democràtica i no a l'inrevés.

40
41 Si l'Estat té voluntat política és possible acordar la
42 celebració d'un referèndum o d'una consulta per conèixer la
43 voluntat de la ciutadania de Catalunya sense necessitat de
44 supeditar-ho a la reforma de la Constitució. Exigir primer la
45 reforma constitucional és una manera de negar-se a
46 celebrar el referèndum. La reforma constitucional, si és el
47 cas, podria ser el resultat final de tot el procés però no pot
48 ser la condició per iniciar-lo.

1 Per a ICV-EUiA l'exercici del dret a decidir es basa en la
2 deliberació, en promoure un debat serè i seriós sobre la
3 pluralitat d'opcions; en la recerca de grans i transversals
4 majories socials, en l'ús de tots els mitjans polítics i jurídics
5 existents per assolir aquest objectiu i en la voluntat de
6 pacte i negociació, com fan països amb gran cultura
7 democràtica, com el Regne Unit, i amb gran cultura
8 democràtica i federal, com Canadà.

9
10 En aquesta nova etapa és fonamental vetllar per la unitat
11 civil de la societat catalana, per mantenir-nos com un sol
12 poble. Unitat no vol dir unanimitat, sinó acord majoritari
13 sobre l'exercici del dret a decidir i sobre el procediment i les
14 condicions per exercir-lo, així com compromís d'acatar el
15 resultat.

16
17 No hi ha una única manera d'articular el dret a decidir. No
18 entenem l'autodeterminació com la convocatòria, només,
19 d'una consulta un dia determinat. Com podem veure per
20 l'experiència escocesa, es tracta de plantejar un procés
21 participatiu de debat social per decidir el futur del país i per
22 concretar el mateix procés de consulta que culmina en un
23 referèndum d'autodeterminació.

24
25 Tal com vam plantejar en el programa de les darreres
26 eleccions al Parlament, per a ICV són necessàries algunes
27 condicions per a l'exercir del dret a decidir. Per això hem
28 proposat:

- 29
30 • Un acord nacional per a l'exercici del dret a decidir.
31 ICV-EUiA hem proposat a partits polítics, agents
32 socials i entitats representatives del país un "Acord
33 nacional per a l'exercici del dret a decidir", el més
34 ampli possible, per tal que la ciutadania de
35 Catalunya pugui expressar, a través d'un
36 referèndum o d'una consulta d'autodeterminació, la
37 seva voluntat sobre el futur del país.

38
39 I un seguit de criteris:

- 40
41 • Respecte pel pluralisme i majoria social àmplia. Cal
42 garantir un procés per a l'exercici del dret a decidir
43 caracteritzat pel respecte a la diversitat d'opinions i
44 al pluralisme de la societat catalana, cercant una
45 majoria social àmplia a favor d'exercir el dret a
46 decidir i articulant aquest debat no en clau identitària
47 sinó en clau democràtica. No es tracta d'escollir
48 entre sentiments identitaris sinó de decidir sobre

1 quina relació volem tenir com a comunitat política
2 amb l'Estat i amb la UE.

- 3
- 4 • Carregar-nos de raó, utilitzant tots els mitjans jurídics
5 i polítics per exercir el dret a decidir. La competència
6 de convocar referèndums és de l'Estat, segons la
7 Constitució. I per tant caldria establir un pacte amb
8 l'Estat similar al d'Escòcia i impulsar els canvis
9 normatius necessaris per regular aquesta nova
10 modalitat de referèndum. El Parlament ha
11 d'impulsar, al mateix temps, la Llei de consultes
12 populars no referendàries i utilitzar aquesta via per
13 realitzar una consulta. Si l'Estat impedeix per tots els
14 mitjans la celebració d'una consultat caldrà posar en
15 evidència en l'àmbit europeu i internacional el greu
16 dèficit democràtic de l'Estat espanyol. La legitimitat
17 democràtica ha de ser la nostra força.
18
 - 19 • Deliberació. Organitzar un gran procés de debat del
20 conjunt de la societat catalana sobre el referèndum o
21 consulta, sobre el mateix procés i sobre la pregunta
22 a realitzar, així com sobre les diferents opcions que
23 es poden plantejar pel futur de Catalunya.
24
 - 25 • Participació i majoria necessària. Caldrà acordar els
26 percentatge de participació en el referèndum o
27 consulta i el percentatge de vots favorables per
28 donar compliment al resultat, d'acord amb la
29 jurisprudència internacional.
30
 - 31 • Negociació i acord. Promoure la negociació amb
32 l'Estat i, si és el cas, amb la UE per cercar
33 acompanyament internacional i establir les
34 condicions i procediments necessaris per exercir el
35 dret a decidir: el caràcter vinculant de la consulta, la
36 pregunta a realitzar, el cens i els procediments a
37 seguir en cas d'una o altra resposta.
38
 - 39 • Garantir la cohesió social, avui més amenaçada que
40 mai per la crisi econòmica i les polítiques dels
41 governs de CiU i del PP. El projecte nacional ha de
42 ser socialment inclusiu, la fractura social és un llast
43 per a l'avenç nacional.
44
 - 45 • Lluita contra la corrupció. La corrupció també és un
46 obstacle per avançar en l'exercici del dret a decidir.
47 Cal una política contundent a favor de la
48 transparència i radical en la lluita contra la corrupció.
49

4.5. ICV davant la celebració de la consulta.

En el moment de concretar-se la celebració de la consulta ICV decidirà democràticament amb una consulta oberta a la militància i als amics i les amigues la recomanació del vot que farem a l'electorat.

Evidentment la situació política del moment, la possibilitat d'un nou pacte amb l'Estat o la constatació final de la seva impossibilitat, condicionaran el nostre posicionament, així com la pregunta concreta que s'acabi fent.

La celebració de la consulta no ha de ser, necessàriament, el final del procés, sinó l'inici d'un procés per determinar o una nova relació amb l'Estat, o la secessió; en qualsevol cas, però, és imprescindible conèixer la voluntat de la ciutadania, com ha assenyalat el prestigiós constitucionalista Francisco Rubio Llorente.

En aquest sentit ICV, com a criteri general, donarem suport a tota opció que garanteixi una nova relació d'igual a igual amb l'Estat i el reconeixement de la sobirania, de la capacitat de Catalunya de decidir lliurement el seu futur. O, dit en negatiu, rebutjarem el manteniment de la situació actual.

En qualsevol cas, tal com estableixen els nostres estatuts, ICV celebraria una consulta interna, mecanisme que ja vam utilitzar per decidir el posicionament en el referèndum sobre la Constitució europea, aplicant els mateixos principis que reclamem per a la realització de la consulta pel conjunt del país: respecte pel pluralisme, deliberació i acceptació democràtica dels resultats. Se sotmetria a votació la mateixa pregunta que s'acordés en la consulta al conjunt del país.

5. Nova política: més democràcia, més activisme

5.1. Elements de partida. Necessitem una nova política.

L'actual crisi del capitalisme neoliberal ha disparat els nivells d'atur a Catalunya i a l'Estat espanyol i s'ha traduït en polítiques de desmantellament de l'Estat de Benestar. Polítiques que estan comportant la precarització de la societat, el debilitament dels drets i una involució que posa en crisi els propis fonaments de la democràcia: la subordinació als

1 mercats implica un determinisme econòmic que anul·la la
2 voluntat col·lectiva de la ciutadania. En aquest context, doncs,
3 hi ha alguns factors que expliquen amb molta força les
4 dinàmiques de malestar social que s'expressen avui a
5 Catalunya.

6
7 En primer lloc, s'intenta imposar un discurs hegemònic tendent
8 a legitimar la reducció dels marges d'intervenció política en
9 l'economia i dels governs en els mercats. La societat percep
10 que la política representativa es debilita perquè s'evidencien
11 les seves profundes limitacions per dirigir i regular l'economia
12 o per defensar i representar la ciutadania i respondre als
13 problemes amb el nivell d'eficàcia que requereixen. Aquestes
14 limitacions no han fet més que incrementar-se arrel de la
15 influència de la ruptura del sistema de Bretton Woods, a
16 principis dels anys setanta, i la globalització i són especialment
17 agudes a la zona euro, a causa de la combinació d'una
18 economia fortament integrada i una sobirania dislocada que
19 agrupa sota una única sobirania monetària una multitud de
20 sobiraniaes fiscals. Paral·lelament, s'incrementa la consciència
21 sobre les limitacions de les capacitats reals de govern de les
22 institucions en el nou escenari de mundialització econòmica i
23 creix la sensació que els actors político-institucionals estan
24 cada vegada més tancats en el seu univers autosuficient.

25
26 En segon lloc, guanya terreny la percepció que la crisi impacta
27 greument en els sectors més febles de la societat, que no han
28 tingut res a veure amb les seves causes. Mentre que els
29 sectors poderosos no només no participen en la distribució
30 social dels esforços, ni molt menys paguen per la seva
31 culpabilitat en l'origen de la crisi, sinó que inclús segueixen
32 acumulant beneficis.

33
34 En tercer lloc, els casos de corrupció, abús o aprofitament del
35 càrrec públic per part d'una part dels representants electes i
36 membres de les institucions públiques fa créixer la
37 desconfiança i el recel cap a la política en general i cap els
38 partits en concret. Conseqüentment s'accentua el descrèdit de
39 la política i dels polítics, la distància entre vella política i
40 ciutadania i la desafecció passa de l'apatia i la indiferència a la
41 indignació i el rebuig.

42
43 En aquest triple marc de debilitament democràtic, fractura
44 social i desafecció ciutadana creixent, pren cos el sentiment
45 d'antipolítica que els mercats i els poderosos incentiven amb la
46 intenció de desmuntar una interpretació política alternativa de
47 la crisi, bandejar la participació de la societat, anestesiar-la i
48 incapacitar-la per exercir de contrapès.

5.1.1. Les múltiples crisis de la vella política.

Les organitzacions polítiques afronten diverses crisis. La primera és la **crisi d'influència**. Especialment s'expressa en la fractura partit-govern-poder. Mentre la política és essencialment local (entesa en la dimensió local-nacional), el poder econòmic és independent de l'esfera local i flueix lliurement per sobre de les organitzacions i els governs en una escala universal. Però la pèrdua de poder dels partits polítics també la trobem en el sentit de no ser capaços de crear marcs conceptuals i simbòlics propis que contribueixin a una narració de la realitat des de la política del relat, èpica, emocional i mobilitzadora.

La segona és la **crisi de representació**, o si més no de percepció ciutadana de no representació, d'autorepresentació o de representació delegada de grups de pressió i d'interessos. Tal vegada, la percepció de manca de representativitat ve donada pel desencaix de la vella política amb una nova societat que ha esmicolat els grans agregats socials amb identitats homogènies. Això explicaria que les organitzacions polítiques (també sindicats), i tot allò nascut o estructurat per canalitzar causes de "classe" i que s'expressa en un temps indefinit, entrin en crisi.

La tercera és la **crisi d'intermediació**. Hi ha una percepció ciutadana que cal menys intermediació i que cada cop és més fàcil organitzar-se al voltant d'interessos concrets, relacionar-se, per interactuar, per interpellar i per influir. Eines com Internet i les TIC alimenten la creença i posen en qüestió la necessitat d'intermediació en la presa de decisions que afecta el que és col·lectiu i, per tant, la necessitat dels partits polítics, organitzacions o institucions com a agents d'intermediació.

A aquestes tres crisis, cal sumar que una part de la ciutadania percep una relació amb les institucions de tipus proveïdor-client, i exigeix a la política solucions individuals i a curt termini a les seves necessitats, desproveint-la de tota dimensió d'horitzó o somni col·lectiu. Els interessos de la dreta i altres poders a despolititzar i mercantilitzar la societat alimenten el desprestigi de la política i de les institucions en benefici de les empreses i els poderosos. Aquesta estratègia persegueix desmantellar l'empoderament ciutadà.

5.1.2. De la desafecció a la reapropiació social de la política.

S'ha estès socialment la idea d'una classe política que tendeix a perpetuar-se en el seus privilegis, menystenint el noble exercici del servei públic, i desconnectada de la realitat que l'envolta, sovint incomplint promeses, manipulant la informació i deformant la realitat. S'ha estès la idea que els polítics fan de la política una professió, a partir de la qual aconseguen beneficis personals. Aquest discurs s'agreuja en un context de crisi econòmica que impacta amb duresa en la ciutadania, la qual fa un paral·lelisme entre els privilegis que se suposa comporta l'exercici d'un càrrec polític i la precarietat social i laboral existent. Incrementa aquesta percepció negativa l'aparició de nombrosos casos de corrupció política amb escassa o nul·la resposta des de les direccions dels partits polítics implicats.

Més enllà d'aquesta idea, cal subratllar el paper dels lobbys que generen vincles entre el poder econòmic i la política. La forma en què es prenen les decisions i per influència de qui es prenen. Els lobbys de la construcció, de l'energia, els bancs...han condicionat la política dels governs i han influenciat l'acció o inacció dels òrgans reguladors. Aquesta falta de control i transparència ha contribuït a un debilitament de les estructures econòmiques del país, però també ha posat en crisi la independència de la política i de la pròpia democràcia.

La crisi ha provocat el descrèdit de la política, però alhora ha fet emergir noves energies socials. L'anhel per trobar respostes innovadores contra la dictadura dels mercats i contra la manipulació informativa dels poderosos i el segrest de la política per part de la tecnocràcia. S'ha instal·lat la convicció que la crisi està produint una gran fractura social i una degradació dels drets i les llibertats, que està servint d'excusa per trencar tots els pactes construïts a base de lluites socials i també renúncies, però que ara salten pels aires pactes socials, econòmics, laborals...També es produeix un increment del populisme, de les xenofòbies i l'autoritarisme. Davant d'aquest estat de coses, la sortida de la pròpia democràcia serà a partir de les aliances de les esquerres socials i polítiques i aquestes trobaran la seva sortida a partir de la nova política, els nous llenguatges i una nova cultura organitzativa.

El repte fonamental per a una reapropiació social de la política, per contribuir a la construcció d'una alternativa a

1 Catalunya passa per les dinàmiques de confluència amb
2 les energies socials emergents, donant-los visibilitat i alhora
3 afavorint la intermediació necessària per polititzar les
4 mobilitzacions socials. Noves energies que, més enllà de la
5 indignació o dels episodis de conflicte contextual, tenen
6 efectes emancipadors que s'expressen a partir de la suma
7 d'espais de transformació locals i quotidians, de moltes
8 alternatives que ja es construeixen al nostre país: la banca
9 ètica, les cooperatives energètiques, les cooperatives de
10 consum agroecològic, els bancs de temps i solidaris, els
11 micromecenatges o les xarxes d'intercanvi de béns i
12 coneixements.

13
14 A ICV creiem en la política i en la seva capacitat per a la
15 transformació social; per fer una societat més justa, més
16 cohesionada i més feliç. També som conscients de les
17 dificultats i del descrèdit que avui l'envolten. A ICV ens
18 sentim interpel·lats i interpel·lades per aquella ciutadania
19 que critica el seu funcionament. Estem radicalment en
20 contra de la consideració que tots els partits són iguals,
21 però acceptem i reconeixem la crítica i la necessitat de
22 canvis. A ICV volem continuar millorant i sabem que això
23 passa per màxima autoexigència, màxima transparència,
24 màxim compromís ètic. No tots els partits són iguals, ho
25 hem demostrat i ho volem seguir demostrant. Cal, per tant,
26 reivindicar la política i simultàniament, repensar-la,
27 reinventar-la. Un dels eixos de la nostra proposta política
28 ha de passar per proposar una nova forma d'entendre i
29 exercir la política.

30 31 **5.2. Elements vertebradors de la nova política**

32 33 **5.2.1. Reivindicar la política. Construir somnis** 34 **col·lectius.**

35
36 La política és la preocupació inherent a les persones per
37 allò públic i comú i per l'organització de la societat, que
38 permet garantir la convivència. Necessitem de la política
39 per ordenar la nostra convivència i construir un futur
40 desitjable. A ICV reivindicuem la necessitat de recuperar la
41 política amb causa, amb esperança, que connecti amb els
42 conflictes socials reals, econòmics, ecològics i nacionals,
43 una política ètica i èpica, de sentit i dignitat i que doni sentit
44 al vot. Cal exercir la política des d'una perspectiva
45 emocional i de compromís públic.

46
47 Davant els atacs i els intents de desprestigi de la feina i la
48 dedicació política, cal reivindicar la necessitat d'implicar-se i
49 actuar a nivell polític i cívic, militant en un partit com un

1 espai més de compromís. I per això també és necessari
2 construir una concepció de la política que la doti de sentit i
3 de valor:

- 4
- 5 • La política és compromís, somnis, transformació,
6 horitzó.
- 7
- 8 • La política és servei públic. La política és aquella
9 activitat que s'adreça als interessos comuns, que
10 articula l'espai col·lectiu.
- 11
- 12 • La política és protecció de les persones més dèbils.
13 És allò que fem junts i juntes i que, per tant, ens fa
14 més forts i fortes davant dels interessos d'uns pocs.
15 La lluita pels drets de les persones sense veu, que
16 més pateixen.
- 17
- 18 • La política és convivència i equilibri. La política és
19 allò que ens permet viure en comunitat essent
20 diferents, i avui som més diferents que mai. La
21 política és una eina de resolució de conflictes i
22 interessos.
- 23

24 **5.2.2. Democratitzar la democràcia**

25

26 Necessitem el rescat de la democràcia, sotmesa a la
27 pressió dels mercats i subordinada a les imposicions dels
28 interessos del poder financer.

29

30 Els dèficits democràtics sumats a la pressió del poder
31 econòmic, i l'increment de les desigualtats, està erosionant
32 la capacitat de la ciutadania de decidir i de governar. Per
33 això cal més democràcia sobre un nou equilibri entre les
34 formes deliberatives, participatives i representatives,
35 revisant de cap a peus el seu disseny institucional per fer-lo
36 més transparent i més obert a la iniciativa ciutadana,
37 multiplicant les possibilitats de participació de la gent,
38 assegurant la representativitat i legitimitat de les
39 institucions, i garantint el rendiment de comptes davant de
40 la ciutadania. En definitiva, avançar en la línia d'un procés
41 constituent de la nostra democràcia que actualitzi totes les
42 seves dimensions.

43

44 Volem una democràcia oberta, crítica i propositiva, però
45 també generadora d'espais físics, deliberatius, participatius
46 i decisoris. En aquesta línia, el dret a decidir és la seva
47 màxima expressió i per tant treballarem per fer possible la
48 consulta del dret a decidir en clau nacional, però també en
49 altres temes de màxima importància que afecten la nostra

1 qualitat de vida i el nostre benestar col·lectiu: les retallades,
2 la privatització de l'aigua, el deute, la prohibició dels
3 transgènics...

4
5 Volem una democràcia de codi obert, de portes obertes i
6 parets de vidre. La revaloració de la democràcia és un
7 repte social i requereix processos educatius i culturals
8 potents, així com l'enfortiment de la participació. Apuntem
9 quatre prioritats fonamentals en els processos inclusius i
10 d'empoderament ciutadà:

- 11
- 12 • La recuperació de la dimensió ètica de la política.
- 13
- 14 • La democratització de l'esfera pública de la societat.
- 15
- 16 • La supressió dels diferents tipus d'exclusió.
- 17 •
- 18 • La solidaritat en favor del bé comú.
- 19

20 Aquestes quatre prioritats constitueixen un factor potent per
21 poder intercanviar experiències i propostes en el camp
22 d'allò comú i allò públic, i dels que hi operen: organitzacions
23 socials, treballadores i treballadors públics, lideratges
24 polítics i ciutadania. I alhora són exemples de canvis a
25 emprendre que parteixen d'un mateix principi: la ciutadania
26 com a subjecte polític, en el centre de les decisions i no
27 com a mer usuari de serveis públics. No com a client de les
28 administracions sinó com a protagonista de les decisions.

29
30 El nostre objectiu és la construcció d'una democràcia
31 profunda que vagi més enllà de la representació política i
32 institucional i que impregni l'acció humana de valors i
33 compromisos, de construcció social de l'imaginari
34 democràtic de les persones. En aquest itinerari, enfortir les
35 pràctiques participatives és enfortir el sistema democràtic i
36 la mateixa societat. Aprofundir en la qualitat de la
37 democràcia significa impulsar un conjunt de canvis amb
38 l'objectiu d'assolir la màxima transparència i introduir espais
39 de participació ciutadana i control social de les institucions:

- 40
- 41 • Informació, transparència i rendició de comptes.
- 42 • Llei de transparència i accés a la informació.
- 43 • Dret a decidir (iniciativa ciutadana, consultes i
44 referèndums).
- 45 • Llei electoral de Catalunya.
- 46 • Llei de registre i control de lobbys.
- 47 • Reforma o supressió del Senat.
- 48

5.2.3. Enfortir i millorar l'administració pública.

Necessitem d'una Administració forta, capaç de gestionar la complexitat dels canvis, de produir serveis que aportin valor públic a la ciutadania, i amb un sector públic que participi activament facilitant la creació de les condicions més favorables que permetin avançar cap a una Catalunya socialment justa

En canvi, en l'actual context la situació de crisi econòmica causada per uns pocs està sent utilitzada com a pretext per aprimar encara més l'Estat de Benestar. Aquesta és una opció clara de la dreta que està retallant serveis bàsics perquè sigui el sector privat qui se'n beneficiï. La batalla ideològica contra el sector públic també busca introduir elements de discriminació salarial i precarització laboral i de retruc afeblir la prestació dels serveis en detriment de la ciutadania.

Creiem en el sector públic i en els seus treballadors i les seves treballadores, la qual cosa no vol dir que en fem una defensa acrítica. Reconeixem que hi ha problemes de funcionament i que cal millorar-lo, però ho fem des del convenciment que el país només progressarà si disposa d'una administració pública sòlida.

Per combatre la desafecció a l'administració pública cal ser conscients de la necessitat de la seva defensa i de la recuperació del seu prestigi, alhora que cal impulsar mesures de reforma i modernització per augmentar la seva eficàcia en benefici de la ciutadania i dels seus treballadors i les seves treballadores.

Alguns principis que han d'orientar les actuacions de les administracions públiques catalanes: garantia de transparència, integritat i bon govern; carta dels drets i serveis a la ciutadania; impuls d'un codi de conducta dels alts càrrecs; limitació de la subcontractació; rendició de comptes; simplificació institucional. Aprovació urgent de la Llei de governs locals, com a resposta al setge a la democràcia local que ha fet el PP, acompanyada de la Llei de finançament local que doni autonomia financera als municipis, que assegurï la sostenibilitat i viabilitat econòmica dels ajuntaments i que comprometi uns serveis públics i una atenció de qualitat a la ciutadania, independentment de les dimensions i de la situació geogràfica de cada municipi.

5.2.4. Construir un nou espai públic: ciutadania i comunitat.

L'actual ofensiva de les polítiques neoliberals està orientada al desmantellament dels drets i els serveis públics i la substitució d'aquests bé per mercaderies i noves àrees de negoci, bé per tornar a carregar sobre el temps i el treball de les dones les tasques de cura, atenció a les persones dependents... Volem fer retrocedir l'espai de la ciutadania social i fer avançar les dinàmiques mercantils on un grapat d'agents poderosos obtenen beneficis oferint serveis privats i excloents d'educació, salut o atenció social. Les polítiques públiques quedarien, en aquest esquema, confinades a un paper d'assistencialisme reactiu, residual i caritatiu.

Cal respondre amb fermesa a aquest replantejament. I cal fer-ho en clau de defensa nítida del que és públic, però també des d'una perspectiva de nova política. L'Estat de Benestar s'ha de defensar amb força; però hem de dir també que volem reconstruir un Estat de Benestar diferent: més democràtic, pròxim, vinculat a la quotidianitat i generador tant d'igualtat com d'autonomia personal. Un Estat de Benestar orientat a fer possible que es puguin realitzar tots els projectes de vida en igualtat de condicions, vertebrat pels valors de l'equitat, l'autonomia, el reconeixement de les diferències i la fraternitat. Un Estat de Benestar per l'emancipació personal i col·lectiva, superador de les diferents cares de la pobresa, per a la construcció d'entorns ecològics de vida quotidiana, on totes les persones puguin viure amb llibertat i felicitat.

Aquell escenari emancipador ha de ser possible des d'una nova concepció del que és públic. No volem cap mercantilització dels nostres drets i de les nostres vides. Però volem també superar l'esquema clàssic de segmentació entre, d'una banda, els drets públicament garantits i, d'altra banda, les energies de millora social que s'articulen des de la comunitat. Volem avançar cap a la construcció d'un nou espai públic configurat per la confluència dels drets de ciutadania públicament garantits, amb caràcter universal, amb les pràctiques comunitàries d'implicació activa de la societat per resoldre problemes i obrir perspectives de canvi sobre valors de solidaritat. El nou espai públic ha d'articular les lògiques institucionals amb les socials i comunitàries. Ha de generar sinergies entre els serveis públics i les iniciatives de consum o intercanvi solidari. Uns serveis públics que els volem universals i finançats per mitjà d'una fiscalitat directa i

1 redistributiva; però que els volem, també, de proximitat,
2 sensibles al cicle de vida i a les diferències, molt
3 permeables a la participació, arrelats als entorns de vida
4 quotidiana. I unes pràctiques comunitàries que les volem
5 ben ancorades en valors de fraternitat, reciprocitat,
6 compromís i creativitat, per avançar cap a formes de viure,
7 relacionar-nos i consumir diferents, ecològiques i de
8 prosperitat compartida.

9
10 Contra la mercantilització i la fragmentació social, la nova
11 política passa per forjar un projecte emancipador on es
12 retrobin la igualtat construïda des dels drets socials amb la
13 fraternitat construïda des de l'acció comunitària: una
14 igualtat basada en l'autonomia dels projectes vitals i una
15 comunitat que reconeix i respecta totes les diferències.
16 Igualtat i autonomia per viure; diferències i solidaritat per
17 conviure.

18
19 La lluita i la mobilització són i seran necessàries per
20 defensar conquestes i obrir nous espais d'emancipació
21 social. Per defensar, ampliar i millorar les polítiques
22 públiques d'educació, salut, cultura, atenció social,
23 ocupació, habitatge, mobilitat. Per construir noves
24 polítiques d'emancipació juvenil, vida independent de
25 persones amb diversitat funcional, nous usos del temps
26 paritaris i compartits entre dones i homes. I també per
27 enfortir i compartir des del valor solidari les pràctiques
28 existents i forjar-ne de noves en terrenys com el consum
29 agroecològic, la generació d'energia en clau comunitària i
30 de proximitat, la banca ètica, les xarxes d'intercanvi de
31 coneixements, els bancs del temps i solidaris, les
32 comunitats autofinançades, els comitès solidaris de la
33 quarta setmana, etc. Aquestes experiències constitueixen
34 la matriu inspiradora d'una nova societat més democràtica,
35 equitativa, solidària i sostenible.

36
37 En síntesi, hem de treballar per reconstruir els drets socials
38 de ciutadania i també per enfortir dinàmiques d'acció
39 solidària des de la quotidianitat. I sobretot, per fer-les
40 confluïr, en clau de nova política, en un espai públic
41 compartit, emancipador, on tant la defensa dels serveis
42 públics com l'aposta pel compromís comunitari, pel bé
43 comú, barrin el pas a una ofensiva neoliberal que pretén no
44 només desmantellar serveis sinó també desmuntar vincles
45 de solidaritat. Volem una nova política per a una nova
46 societat. Una nova política democràtica per construir una
47 societat amb nous models de relació i vida quotidiana
48 cooperatius i emancipadors. I per això necessitem
49 estratègies de defensa i ampliació de serveis i de drets i

1 estratègies d'articulació i defensa dels béns comuns, més
2 enllà dels espais institucionals.

4 **5.3. Enfortir ICV per a la nova política**

6 **5.3.1. ICV com a cooperativa sociopolítica.**

8 El creixement del nombre de militants (activistes),
9 l'ampliació de la nostra base social i el canvi de cultura
10 organitzativa són condicions indispensables per construir
11 l'alternativa.

13 ICV hem de créixer i millorar la nostra implantació social.
14 Som un projecte polític nacional que ha de fer compatible el
15 creixement metropolità, atenent especialment la penetració
16 als barris populars com a dic de contenció a la dreta i al
17 creixent populisme, i el creixement al conjunt del país, que
18 té realitats ben diferents, amb una especial cura a la
19 dinamització organitzativa i amb el suport permanent i
20 continuat a l'activitat política i institucional.

22 ICV ha de ser una organització forta. Una organització
23 cohesionada i mobilitzada, que aspira a tenir alhora
24 presència institucional i social per aplicar polítiques
25 transformadores, que genera un potent sentiment de
26 pertinença a l'organització, que genera orgull i que està
27 mobilitzada, que destina una part del seu temps a
28 l'activisme polític perquè aquest és transcendent i
29 gratificant. Es tracta de viure l'acció política com una
30 experiència vital, que se sent, que compromet, que
31 emociona...

33 ICV ha d'impulsar la flexibilització organitzativa, empoderar
34 i posar al centre de les decisions i de l'acció política dels i
35 les militants / activistes, facilitant instruments de treball,
36 informació i formació política, eines per a la mobilització, la
37 comunicació i l'activisme, que promogui els espais creatius
38 i de debat, la connexió entre els i les militants / activistes,
39 les organitzacions locals, els àmbits, sectorials i els grups
40 de treball. Recíprocament, dels i les militants / activistes,
41 amb el seu ferm compromís de militància amb el nostre
42 projecte polític i des de la pràctica de cadascú i cadascuna
43 han d'exercir lideratges socials en el seu entorn, implicats
44 en la seva transformació i en la transmissió dels nostres
45 projectes, propostes i esperances.

47 Per fer-ho possible és fonamental la comunicació interna,
48 trobar els espais i els instruments àgils i adequats per fer
49 circular la informació que permeti la presa de decisions

1 democràtica a cada nivell, per fomentar el diàleg
2 horitzontal, on tothom té dret a escoltar i a ser escoltat.
3 Totes les eines són vàlides i necessàries des de les més
4 formals fins a les eines 2.0 o els espais de socialització i
5 més distesos. I unes no substitueixen les altres sinó que
6 convé una combinació de totes elles.

7
8 ICV podria ser el *contenedor sociopolític* amb una funció
9 catalitzadora de les energies socials i culturals, sense les
10 quals no hi haurà prou força per a l'impuls de les
11 transformacions necessàries. Un dels reptes centrals d'ICV
12 és que esdevingui una comunitat sociopolítica, amb
13 mètodes, instruments i propostes per a l'acció, necessaris
14 en un context de crisi i de transició, no en una època de
15 canvis sinó en un canvi d'època i a partir d'un concepte
16 transformador de la política. Un partit que avanci en els
17 valors del cooperativisme.

18
19 Per fer-ho cal un canvi de cultura organitzativa que
20 incorpori els valors del feminisme per a una nova política,
21 que superi els paisatges hostils i sigui més inclusiva per a
22 dones i homes, que fomenti la participació dels i les
23 militants / activistes d'ICV que s'organitzen i autoorganitzen
24 a partir d'un activisme social de base, construït en xarxes
25 eficaces que s'enriqueixen i es retroalimenten
26 col·lectivament. Xarxes actives, però organitzades, capaces
27 d'activar-se a l'ofensiva i de combatre, des de la proximitat,
28 en el terreny de les idees l'hegemonia cultural neoliberal
29 dominant. En aquest sentit, cal fugir de la
30 institucionalització de la política com a instrument únic de
31 transformació i és fonamental desenvolupar una planificada
32 acció política vinculada a la realitat social, des del carrer i
33 amb la complicitat de les classes treballadores. Una
34 participació que sigui compartida socialment, i amb la
35 conciliació de les pròpies vides, des de la quotidianitat i la
36 proximitat.

37
38 És evident que caldran procediments diversos més
39 horitzontals, que promoguin contínuament idees i propostes
40 basades en la innovació contínua i la construcció de
41 sinergies, tot fent de la creativitat col·lectiva un laboratori
42 d'iniciatives.

43
44 És des d'aquest intens treball de creativitat col·lectiva que
45 es poden mostrar experiències locals i organitzatives que
46 poden servir com a referència i model a l'hora d'abordar les
47 estratègies encaminades al creixement, la generació
48 d'acció política, l'increment de l'activisme de la militància o
49 la confiança i convicció per assolir fites il·lusionadores com

1 poden ser la recuperació d'alcaldis o de grups municipals.
2 Cal, doncs, socialitzar les bones pràctiques locals i
3 organitzatives com a instruments per reforçar-nos
4 políticament i organitzativament i, en conseqüència,
5 incrementar la capacitat de transformar la nostra societat i
6 millorar les condicions per afrontar els reptes electorals.

7
8 En aquest mateix sentit, hem de saber aprofitar millor els
9 nostres actius, els nostres coneixements i les nostres
10 experiències. Cal, també, aprofundir en la millora de la
11 transferència de les nostres accions i emocions tenint en
12 compte les generacions digitals, també com a alternativa a
13 una narrativa mediàtica acrítica. En aquest sentit, Internet i
14 les xarxes socials poden contribuir a estimular els debats i
15 ajudar a la mobilització dels nostres espais comuns i
16 entorns.

17
18 En un context social molt complex i una realitat de
19 desafecció molt consolidada, necessitem reforçar la
20 identitat i el pensament del partit a través de la nostra
21 ideologia, simbologia i emocionalitat. El nostre partit ha de
22 ser percebut com a aquesta comunitat cooperativa,
23 inclusiva i sociopolítica que desenvolupa un projecte nítid
24 **(idees i valors)**, amb un relat marcat pel nostre perfil
25 ideològic diferencial **(simbologia / emocionalitat)** i amb
26 una capacitat de relació, concertació i comunicació,
27 orientada a mobilitzar la ciutadania i dotar de visibilitat els
28 nous moviments socials **(proximitat)**.

29
30 Respecte a les relacions amb els moviments socials,
31 creiem que:

- 32
- 33 • No és suficient amb el reforç de les relacions i
34 vincles amb el sindicalisme, els moviments feminista,
35 veïnal, ecologista, cultural, de cooperació, nacional...
36 perquè ICV elevi o amplifiqui les seves demandes.
37 L'actual context exigeix la integració d'ICV com una
38 energia més d'aquests moviments, en un procés
39 d'aprenentatge recíproc i multiplicant sinergies per
40 construir una acció col·lectiva alternativa al model
41 neoliberal. En definitiva, ICV ha de passar de la
42 canalització de la protesta social a formar part de la
43 resposta i de la proposta social.
 - 44
45 • ICV ha d'oferir un fil conductor a les mobilitzacions,
46 donar una interpretació política als conflictes, dotar-
47 los de visibilitat i construir acompanyament, a partir
48 dels espais comuns i d'esperances compartides. No
49 hi ha estratègia vàlida que passi pel dirigisme social,

1 sinó per la cooperació, la complicitat i la
2 independència.

3 4 **5.3.2. ICV com a espai de qualitat democràtica.**

5
6 Per tal que ICV tingui una vida interna enfortida i ampliada
7 proposem:

- 8
- 9 • **La participació s'ha de cuidar.** Reforçar l'Àrea
10 d'Organització per garantir amb eficàcia la
11 participació dels i les militants / activistes. Elaborar,
12 en un termini no superior a quatre mesos, un pla
13 específic de participació, acció i acollida de la
14 militància, amb l'objectiu de motivar les afiliacions,
15 acollir convenientment les noves afiliacions i donar-
16 los espais per a la seva activitat política. Alhora
17 inclourà mesures per motivar i organitzar que el
18 màxim de decisions i accions d'ICV tinguin el seu
19 espai de deliberació i participació adient en cada
20 cas. Cal afavorir la participació de les dones
21 incrementant els espais de participació.
22
 - 23 • **Les normes de funcionament** han de garantir que
24 tot allò que s'aprova es compleix. La Comissió de
25 Garanties podria ampliar les seves funcions amb la
26 defensa dels drets dels i les militants / activistes i
27 garantia de compliment d'acords, resolucions, plans i
28 programes. Tal vegada, pot complementar-se amb la
29 figura d'un síndic o síndica dels i les militants /
30 activistes.
31
 - 32 • **Implementar mesures de transparència** que
33 facilitin el coneixement dels aspectes interns del
34 partit als seus membres i al conjunt de la ciutadania.
35 En aquest sentit, es proposa publicar al web les
36 agendes dels càrrecs públics d'ICV, publicar el
37 currículum polític dels lideratges d'ICV, fer públic el
38 finançament d'ICV i els seus pressupostos amb la
39 relació d'ingressos (públics i privats: quotes, crèdits i
40 donacions) i execució cada sis mesos, facilitar
41 informació pública del nombre dels i les militants /
42 activistes i amigues i amics, i les quotes que paguen
43 al partit els càrrecs públics, publicar al web d'ICV els
44 informes anuals de la Comissió de Control de
45 Comptes i els que pugui elaborar la Comissió de
46 Garanties.
47
 - 48 • **Continuar les primàries com a mètode per**
49 **escollir els càrrecs de representació institucional**

1 **i la Copresidència d'ICV.** Es valora positivament -i
2 caldrà concretar-ho reglamentàriament- l'elecció del
3 o la cap de llista a la Presidència a la Generalitat
4 mitjançant un sistema en el que, a banda de la
5 participació dels i les militants / activistes, les
6 amigues i els amics, sigui obert als ciutadans i les
7 ciutadanes que prèviament expressin explícitament
8 els seu compromís d'esquerra nacional i els valors
9 ecologistes i feministes. Aquests i aquestes farien
10 una aportació simbòlica per cofinançar el cost del
11 procés. La concreció reglamentària serà elaborada
12 per membres escollits pel Consell Nacional i experts
13 independents, en un termini màxim de sis mesos.

14
15 De la mateixa manera que s'ha consolidat el procés
16 de primàries, independentment del nombre de
17 candidats o candidates, cal avançar en mètodes més
18 participatius i oberts en l'elecció de les diferents
19 candidatures d'ICV, fent compatible els drets dels i
20 les militants / activistes a ser elegits, amb la
21 necessitat de construir equips que incrementin les
22 fortaleeses de les candidatures.

- 23
24 • **Rendició de comptes:** prèviament al procés de la
25 rendició de comptes cal integrar plenament
26 l'avaluació de resultats en tota l'acció política i
27 institucional (plans i programes, campanyes
28 electorals,...).

- 29
30 ▪ **A nivell extern,** cal fer el retorn a la
31 ciutadania d'una comparativa entre tot allò
32 que ens vam comprometre que faríem i el que
33 hem fet, fer el retorn a les entitats sobre els
34 compromisos adquirits. En aquest sentit, es
35 proposa posar en marxa la Comissió de
36 seguiment de compromisos electorals: Àgora
37 d'ICV. La Comissió estarà formada per
38 persones de reconegut prestigi de diferents
39 camps que faran una avaluació periòdica de
40 l'acció institucional, sobre la seva fidelitat al
41 programa i compromisos concrets i amb
42 recomanacions de quina hauria de ser l'acció
43 futura (recomanacions que es faran
44 públiques). Aquesta comissió s'haurà de crear
45 també en l'àmbit local i es reunirà com a
46 mínim un cop a l'any. A meitat del mandat
47 s'haurà de fer una revisió de l'acompliment del
48 programa en un debat obert.

- 1 ▪ **A nivell intern**, es proposa que anualment
2 totes les principals responsabilitats
3 orgàniques amb funcions executives donin
4 compte del treball realitzat, en un Consell
5 Nacional.
6

7 • **Comunicació interna.** Tenim eines de comunicació
8 interna que caldrà simplificar i millorar. D'una banda
9 en la regularitat i sistematització de les informacions
10 que rep la militància i les organitzacions. En segon
11 lloc, en la diversitat d'espais que ja no han de ser
12 tots presencials sinó que poden incloure també
13 canals 2.0 fins i tot de reunió i finalment en la
14 proximitat de les informacions, ja que és important el
15 contacte amb les direccions locals i nacionals per
16 part de tota la militància i aquests són moments que
17 també s'han de crear. Una militància informada i
18 amb capacitat de transmetre i aportar propostes,
19 amb capacitat d'incidència real en les decisions és la
20 millor garantia per una organització on cada militant
21 esdevé un portaveu.
22

23 • **Presa de decisions.** Cal que la militància d'ICV
24 conegui qui fa què i que tingui canals adients per
25 relacionar-se amb el partit (simplicitat organitzativa).
26 Cal que l'organigrama formal del partit es
27 correspongui amb l'organigrama real, que no
28 existeixin espais informals de decisió, ni espais
29 formals de decisió que siguin inoperants. Des
30 d'aquesta perspectiva cal garantir una participació
31 equilibrada entre homes i dones en tots els espais
32 de presa de decisió.
33

34 • **Es proposa la Copresidència d'ICV**, que ha
35 d'incloure com a mínim una dona, com a
36 reconeixement de la diversitat com a element de
37 riquesa de la nostra organització, una aposta per
38 avançar en un nou model de governança, basat en
39 el lideratge compartit, la innovació i la radicalitat
40 democràtica i com a compromís amb la tradició
41 d'ICV d'estar amatents als reptes que planteja la
42 societat, especialment des de la perspectiva de la
43 feminització.
44

45 • **Alhora, cal preveure un mètode àgil i participatiu**
46 dels i les militants / activistes per a
47 determinades decisions d'importància per via
48 telemàtica.
49

- 1 • **La Comissió Executiva Nacional ha d'integrar** les
2 responsabilitats executives, les responsabilitats
3 institucionals més importants i els moviments
4 socials.
5
- 6 • **Reconversió del Consell Nacional en un òrgan**
7 **més operatiu**, amb una representació més adient i
8 impulsor de debats i acords. Cal impulsar una nova
9 manera de debatre i participar al Consell Nacional
10 que impliquin les organitzacions territorials, els
11 àmbits i sectorials. S'incorporarà la figura de la
12 relatora o el relator, que s'ocuparà de resumir i
13 transmetre de forma immediata els acords més
14 importants presos en aquest òrgan.
15

16 Per últim, és important que existeixi una **alta rotació de**
17 **responsabilitats** (públiques i orgàniques) que faci efectiva
18 la limitació de mandats.
19

- 20 • **Redefinició i nova organització dels àmbits** i les
21 sectorials per aprofundir en la seva capacitat
22 d'incidència política i per afavorir la transversalitat i
23 el discurs integrador, així com la interlocució, relació
24 amb les entitats dels sectors. Alhora cal dotar-los de
25 reconeixement polític i orgànic en la forma d'elecció
26 dels i les responsables mitjançant l'elecció en el
27 Consell Nacional.
28
- 29 • **Codi ètic** dels càrrecs institucionals i orgànics.
30
- 31 • **Responsabilitat social i ambiental.** Els valors i
32 principis que vertebraren la nostra organització ens
33 porten a actuar amb criteris de responsabilitat on hi
34 integrem a les nostres accions, qüestions socials i
35 mediambientals amb el compromís de contribuir a un
36 desenvolupament socialment just i
37 mediambientalment sostenible. Els criteris de justícia
38 social, l'ètica i l'ecologia han d'estar presents en la
39 presa de decisions relatives als consums que fem i
40 als serveis que oferim. El nostre compromís social
41 passa també per impulsar i donar suport a empreses
42 socialment responsables o a organitzacions del
43 tercer sector. Per això, la nostra opció en la
44 contractació de serveis, i d'altres contractacions,
45 serà la de recórrer, en primer terme, a qui treballa
46 per l'ocupació de persones en favor de l'autonomia
47 personal, els àmbits de l'exclusió social, el consum
48 responsable o la millora ambiental.

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- **Racionalitzar els horaris de les reunions** (temps fixat d'acabament, respecte per l'ordre del dia) i l'ús d'aquestes. Perquè la militància participi cal fer el mínim de reunions el màxim d'útils i operatives possible. Les reunions on no es decideix res o les decisions no tenen transcendència minven la posterior implicació de la persona. Alhora és necessària la conciliació personal i familiar, viure les quotidianitats i tenir cura dels nostres propis entorns. Estudiar les reunions per via telemàtica.

12

5.3.3. ICV com a espai d'activisme.

13

14 Per tal que ICV enforteixi el seu impacte extern proposem:

15

- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- **L'activisme s'ha de treballar.** El pla de participació, acció i acollida de la militància inclourà mesures per transformar les idees i propostes d'ICV en accions directes que aconseguixin visibilitzar el nostre posicionament. Es crearan grups d'acció directa per tal que sempre existeixi una massa crítica en qualsevol convocatòria.
 - Els processos d'acció col·lectiva i presa de posició social (campanyes, vots, denúncies o missatges) també cal contemplar-los a partir de la planificació i la mobilització a través de la xarxa: ciberaccions. Es fa un encàrrec a partir de la 10a Assemblea Nacional per planificar i organitzar el grup de **Ciberactivistes** amb ICV.
 - **Les formes de sempre no són suficients.** Cal fer una comunicació més emotiva, directa i fresca. Integrar en la quotidianitat les accions directes, els elements simbòlics, el llenguatge més planer i més incisiu (tant l'escrit com l'oral).
 - **Els locals d'ICV i la seu nacional són instruments d'activisme,** i han d'esdevenir espais més plurals. Han de formar part de la nostra tasca de dinamització relacional. Es poden promoure o mostrar projectes i noves experiències alternatives vinculades a la dinàmica territorial i veïnal. Han de ser espais socioculturals i poden formar part de les xarxes d'intercanvi solidari, banc del temps, cooperatives de consum,...
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33
- 34
- 35
- 36
- 37
- 38
- 39
- 40
- 41
- 42
- 43
- 44
- 45
- 46
- 47

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- **Els espais lúdics i socials reforcen la cohesió interna**, faciliten l'intercanvi i estimulen les relacions entre els i les militants / activistes. Cal promoure trobades més lúdiques, festives i relacionals destinades a la militància.
 - **Enfortir la base:** ICV als pobles i les ciutats. Cal polititzar les reunions locals, que els temes tècnics i polítics locals no dominin el total del temps de les reunions. Alhora, cal municipalitzar el discurs nacional, evitar allò abstracte i mostrar que ens creiem la política quotidiana. Cal que les i els responsables polítics nacionals recorrin a les organitzacions locals i cal que a cada organització local hi hagi alguna persona que estableixi una relació quotidiana amb l'organització nacional.

18 Cal mostrar que ens apliquem el que demanem.

19

20 **Algunes propostes:**

21

- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33
- 34
- 35
- 36
- 37
- 38
- **Creació d'un grup de treball per a la fixació de les retribucions màximes i mínimes d'ICV**, sota el principi de l'establiment d'una contribució progressiva a l'organització (sistema solidari) i que eviti la duplicació de sous, així com l'acumulació de dietes o indemnitzacions, així com les possibles incompatibilitats amb altres feines o activitats professionals o econòmiques privades. Els acords de l'esmentat grup s'inclouran automàticament a la Carta Financera d'ICV.
 - **Enfortir els espais formatius.** La Fundació Nous Horitzons, l'Escola d'estiu, el Pla de formació de càrrecs locals i la formació política han de poder disposar dels recursos necessaris per exercir aquesta funció.

39 **Algunes aportacions:**

40

- 41
- 42
- 43
- 44
- 45
- 46
- 47
- Promoure la socialització i l'intercanvi de coneixements i experiències i fer-ho en espais convivencials que facilitin la comunicació.
 - Cal promoure una formació que inclogui formats d'acollida i aproximació ideològica a ICV.

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- Fer una formació continuada als i les dirigents locals i territorials, de dinamització, activisme, lideratge, mediació i comunicació.
 - Explorar col·laboracions amb el món universitari.
 - Tenir present els actius del partit.
 - Desenvolupar a través de la Fundació Nous Horitzons un *think tank* d'anàlisi, reflexió i generació de pensament polític.